

1 แฟนใหม่

ใบหน้ารูปไข่ของสปันซีตเมื่อดหลังได้รับข่าวร้ายว่าบิดาล้ม
ในห้องน้ำ และตอนนี้คุณหมอกำลังทำการผ่าตัดอยู่ ร่างบางนั่งหน้าเคา์
ขณะกำลังปรึกษากับเพื่อนรักที่เป็นหมอ

ช่วงหลายเดือนมานี้บิดาและมารดาเดินทางจากจังหวัดน่านมาพัก
กับเธอและน้องชายที่บ้านเช่าในกรุงเทพฯ เพราะทุกคนในครอบครัว
ต้องการให้บิดาได้รับการรักษาอาการเส้นเลือดอุดตันกับนายแพทย์
ที่เก่งที่สุด

สปันทำตามคำแนะนำของอชิรวินท์ที่เป็นเพื่อนข้างบ้าน เขา
เรียนจบหมอและทำงานที่โรงพยาบาลอีลิทฮอสพิเทล

“ก้อง คุณพ่อของบันไม่เป็นอะไรแน่นอนะ”

“ไม่เป็นไรแน่ๆ อาจารย์หมอเมธีท่านเก่งด้านนี้ ท่านดูแลเคสให้
อย่างดี บันไม่ต้องห่วง” อชิรวินท์บอกพร้อมกุมมือเล็กของสปันสีหน้า
แววตากังวลไม่น้อย เพราะคุ้นเคยกับบิดาของเพื่อนอย่างดี

แม่เพื่อนที่เป็นถึงหมอมจะรับปาก แต่สปันก็ยังอดห่วงไม่ได้

“บันห่วงพ่อ พ่ออายุมากแล้วด้วย”

“บันเชื่อมืออาจารย์หมอได้เลย ตอนนี้สิ่งที่ควรทำคือพาคุณน้า
กลับไปพักก่อนเถอะ คุณน้าอยู่โรงพยาบาลตั้งแต่เมื่อวานแล้วนะ”

อชิรวินท์บอกด้วยความเป็นห่วง คุณน้ารัญญามารดาของสปัน
มีโรคประจำตัวคือความดัน หากไม่ได้พักผ่อนติดๆ กันก็จะไม่ได้
ต่อสุขภาพ

“งั้นบันจะไปบอกคุณแม่”

“บันไปบอกคุณน้าเถอะ” สายตาของคุณหมอมห่มุมที่มองเต็ม

ไปด้วยความสงสาร เห็นใจ ผู้หญิงตัวเล็กแค่นี้แต่ต้องแบกรับภาระ
ค่าใช้จ่ายในบ้านไว้คนเดียว

“ขอบใจก้องมากนะที่ช่วยเป็นธุระให้หลายๆ เรื่อง ถ้าไม่ได้ก้อง
บ้านก็ไม่รู้จะทำยังไง”

“ก้องเต็มใจช่วย บ้านไม่ต้องคิดมากนะ”

สบันยิ้มให้เพื่อน แม้จะมีความเศร้าเต็มอก แต่ก็ยังดีที่มีเพื่อน
อย่างอชิรวิทย์ที่คอยช่วยเหลือ

บิดาของเธอรับราชการครู แต่ตอนนั้นเกษียณกินเงินบำนาญอยู่บ้าน
ท่านมีโรคครมร้าวหลายโรค กระทั่งเมื่อปีก่อนหมอบอกว่าเป็นความดัน
เบาหวาน ต้องดูแลเรื่องอาหารการกินให้ดี แต่บิดาของเธอก็ทำได้บ้าง
ไม่ได้บ้าง กระทั่งอาการกำเริบจนถึงขั้นมีเส้นเลือดอุดตัน

คำรักษาที่นี้แพงหูฉี่ เธอและมารดาจึงนำเงินเก็บที่มีทั้งหมด
มาจ่ายเป็นค่ารักษาพยาบาล โดยอชิรวิทย์ให้ยืมส่วนหนึ่งที่ยังไม่พอ

เมื่ออชิรวิทย์ยืนยันจนสบันสบายใจขึ้นบ้างแล้วก็พากันเดิน
ออกมาจากห้อง สบันตรงไปหามารดาที่นั่งเฝ้าบิดาอยู่หน้าห้องผ่าตัด
ร่างเล็กบางมีแววเหนื่อยล้าปรากฏออกมาให้เห็น แต่เมื่ออยู่ต่อหน้า
มารดาสบันก็รีบสลัดมันทิ้งไป

“บัน พ่อยังไม่ออกมาเลยลูก”

“คุณแม่ใจเย็นๆ นะคะ ก้องบอกว่าการผ่าตัดต้องใช้เวลานาน
รออีกหน่อยนะคะ อาจารย์หมอที่ผ่าตัดให้คุณพ่อเก่งมาก คุณพ่อ
ต้องปลอดภัย”

แต่มีหรือคนอยู่กินกันมาเกือบสามสิบปีจะทำได้ นางรัฐญา
ยังอยู่ในอาการกังวล แต่ว่านางไม่ยอมให้ลูกเครียดตาม นางจึง
พยักหน้ารับคำลูกเพื่อให้คลายความกังวลลง

“คุณแม่คะ บันว่าคุณแม่กลับบ้านก่อนไหม ให้ปิ่นไปส่ง”

“ใช่ครับคุณน้า คุณน้าไปพักก่อน แล้วค่อยมาเยี่ยมตอนที่คุณอา

เข้าห้องพักฟื้นแล้วดีกว่า รออยู่ตรงนี้ก็ทำอะไรไม่ได้” อชิรวินัยพูด

“แต่ว่าแม่เป็นห่วงพ่อ”

“แต่คุณแม่ไม่ได้พักเลยนะคะ กลับบ้านเถอะคะ ให้ปิ่นไปส่ง”

สปีนขอร้องมารดา

แม้ว่านางจะไม่อยากไป แต่ว่าฟังจากหลายๆ คนที่พูดด้วยความ
ความเป็นห่วงก็ทำให้นางไม่อยากสร้างความกังวลเพิ่ม

“จ๊ะ นี่ปิ่น ไปส่งแม่หน่อย” นางรัญญาหันไปบอกลูกชายที่นั่งข้างๆ

“ปิ่น พาแม่ นั่งแท็กซี่นะ” สปีนบอกน้อง

“ปิ่นรู้แล้ว พี่ปิ่นไม่ต้องห่วง” ปิ่นบอกพี่สาว

เมื่อมารดากลับไปแล้ว สปีนจึงนั่งรออยู่ที่หน้าห้องผ่าตัดของบิดาตามลำพัง “ก้องมิงหนักไปทำงานเถอะ ปิ่นอยู่คนเดียวได้”

“ไม่เป็นไร วันนี้ก้องไม่มีเวร ก้องอยู่เป็นเพื่อนปิ่นได้”

สปีนไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เพราะหัวใจของเธอตอนนี้อยู่ในห้องผ่าตัดแล้ว เธอรอคอยทุกวินาทีอย่างมีความหวัง เผื่อภาวนาให้บิดาปลอดภัย กระทั่งผ่านไปนานมากในความรู้สึก ประตูห้องก็เปิดออก

“คุณหมอคะ คุณพ่อของฉันเป็นยังไงบ้างคะ” สปีนรีบวิ่งไปถาม

คุณหมอมิทำที่เหนื่อยล้าแต่ก็ตอบด้วยความเต็มใจ “ปลอดภัยแล้วครับ”

คำนั้นคำเดียวมีผลต่อหัวใจดวงน้อย สปีนยิ้มทั้งน้ำตา แล้วรีบโทรศัพท์บอกให้มารดากับน้องชายรู้ข่าวดีนี้

ภายในห้องพักผู้ป่วย

อาการของนายปรเมศดีขึ้นตามลำดับหลังจากผ่าตัดเสร็จเมื่อวาน แต่ยังคงขยับตัวได้ช้า เคลื่อนไหวตัวเองไม่ถนัด สปีนลาพักร้อนมาสัปดาห์เพื่ออยู่เป็นเพื่อนมารดาที่คอยเฝ้าไข้บิดา ส่วนปิ่นนั้นต้องไปสอบ

ไม่สามารถหยุดได้

“คุณพ่อค่อยๆ นอนลงนะคะ” สบันบอกบิดา พร้อมกับปรับหัวเตียงให้เอนลง ท่านยังช่วยเหลือตัวเองได้ไม่มาก ต้องให้มารดาหรือว่าเธอช่วยพุง

“ขอใบ้ใจมากนะบัน พ่อทำให้บันกับแม่ลำบาก”

“ถ้าไม่ยากให้คุณแม่กับบันลำบากก็รีบหายสิคะ”

“พ่อจะรีบหายวันนี้เลย”

“รอคุณหมอมานอกก่อนดีไหมคะ” สบันบอกบิดา พร้อมกับหัวเราะเบาๆ ฝ่ายคุณปรเมศไม่ยอมให้ลูกกับเมียเป็นห่วงจึงพยายามพูดคุยไม่ให้เครียด

“พอลูกอยู่ด้วยก็ทำเก่งนะคะคุณ”

“โอ้ คุณญาก็”

“คุณแม่คะ เดี่ยวบันไปคุยกับก้องหน่อยนะคะ บันอยากจ้างพยาบาลพิเศษมาดูแลคุณพ่อ มะรีนนี่บันคงมาช่วยคุณแม่ไม่ได้ บันต้องไปทำงานแล้ว”

“บัน แม่ว่าไม่ต้องจ้างหรอกจ้ะ แม่ดูแลพ่อเขาได้”

“ตอนกลางคืนคุณแม่จะดูแลได้ยังไงคะ จ้างพยาบาลเถอะค่ะ” สบันบอกมารดาด้วยสีหน้ามุ่งมั่น จนคนเป็นแม่ครั้นจะเถียงด้วยอีก สบันยืนกรานแล้วก็เดินออกไป

สบันรู้ว่าวันนี้ชื่อชิริวิทย์เป็นหมอเวร แต่เขาจะว่างตอนเที่ยงเธอเลยไปหาเขาที่ห้องพักรักษา แต่ก็ไม่ถึงว่าเมื่อเคาะประตูแล้วเปิดเข้าไปจะพบว่าเขามีแขกอยู่เลยเห็นภาพแปลกๆ เข้า

มือของชิริวิทย์ถูกมือหนาของชายหนุ่มคนหนึ่งกุมไว้ พอเธอโผล่เข้าไปพวกเขาภิเษมมือออกจากกัน แต่ไม่ได้รีบร้อนจนดูลุลลาน

ชายหนุ่มที่หนึ่งกุมมือของชิริวิทย์หันมาทางคนที่มาใหม่ เขาเลิกคิ้วสูงประสานสายตากับสบันพอดี

สาวเจ้ามองด้วยความฉงนก่อนจะปรับท่าทีให้ปกติ เรื่องแบบนี้ เธอเข้าใจและยอมรับได้ เขามีซั่มตึงกันใช่ไหม แต่ว่าก็อดมองไปหน้า หล่อๆ นั้นเต็มตาไม่ได้ ดวงตาคมปลาบคล้ายมีมนตร์สะกดเพราะ แค่มองก็ทำให้ใจเต้นแปลกๆ เธอตั้งสายตากลับมาแล้วหันไปยิ้มเจื่อนๆ ให้เพื่อน

“ขอโทษค่ะ ที่ไม่ได้เคาะประตู” สปันบอกเสียงเจื่อน “เชิญคุยกัน ตามสบาย บันขอตัวก่อนนะก๊อง”

ประโยคหลังสปันบอกเพื่อนแล้วรีบผลุบหายออกมา แต่่อชิรวิทย์ ไวกว่า เขารีบเรียกไว้แล้วลุกตาม

“เดี๋ยวบัน นี่เพื่อนก๊องเอง”

อชิรวิทย์จูงแขนคนสวยให้เดินกลับเข้ามา สปันคงมีเรื่องอยากคุย กับเขา และเขาเองก็คุยกับณัฐเศรษฐีไม่นานก็จะจบแล้ว

“บัน นี่คุณณัฐเศรษฐีเจ้านายก๊องเอง”

สปันมองหน้าคนที่ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เจ้านายของเขางั้นหรือ สปันสงสัยว่าเขาเป็นใคร ทำไมตอนมาขายยาถึงไม่เคยเจอ แต่ว่า กลัวเสียมารยาทหากจะถามตอนนี้ “สวัสดิ์ค่ะ ฉันชื่อสปัน”

ณัฐเศรษฐีจ้องไปหน้าคนตรงหน้า เขากวาดมองเร็วๆ แล้วยิ้มให้ “ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณสปันคงมีเรื่องคุยกับหมอก๊อง เชิญคุยตามสบาย ผมขอตัวก่อน” เขาบอกแล้วหันไปหาเพื่อน “ไอ้หมอก๊อง งั้นฉันกลับก่อน เรื่องที่เราคุยกันก็ทำตามที่คุณบอกได้เลย”

“ได้ ขอบใจนายมากนะณัฐ”

“ไม่เป็นไร” ณัฐเศรษฐีตอบ ระหว่างเขากับอชิรวิทย์เป็นมากกว่า เจ้านายลูกน้อง เขาเป็นเพื่อนกับอีกฝ่าย และเป็นคนให้ทุนฝ่ายนั้น ไปเรียนต่อเฉพาะทางที่อเมริกาสองปีก่อนจะกลับมาทำงานที่โรงพยาบาล เขาอายุมากกว่าอชิรวิทย์สี่ปี แต่ความเป็นเพื่อนสนิทเลยให้เรียกชื่อเฉยๆ

ณัฐเศรษฐีหันไปยิ้มให้คนที่ยืนนิ่ง ชื่อสปันงั้นหรือ ชื่อแปลกดี

หน้าตาก็สวย รูปร่างดี ตรงสเปกของเขาจนทำให้ณัฐเศรษฐีรู้สึกสนใจขึ้นมาทันที และคิดว่าคงทำความรู้จักได้ไม่ยากถ้าหากสบันเป็นเพื่อนกับอชิรวิทย์จริงๆ

ณัฐเศรษฐีคลี่ยิ้มให้สบันอีกครั้งก่อนจะเปิดประตูเดินออกไป โดยมีสายตาของคนในห้องมองตามหลัง สบันรู้สึกร้อนรนวบวบตอนที่ได้รับรอยยิ้มบางๆ เธอไม่เคยเป็นแบบนี้กับใครมาก่อน แต่แค่เจอสายตาคู่คมกับรอยยิ้มหวานก็ทำให้หน้าเธอร้อนอย่างบอกไม่ถูก

สบันรีบขับไล่ความคิดไร้สาระในหัวออกไปทันที เพราะตอนนี้ไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องผู้ชาย แต่เธอควรคิดเรื่องบิดาก่อนเป็นอันดับแรก

“ก้อง บันมีเรื่องรบกวนหน่อยจ๊ะ บันอยากได้พยาบาลพิเศษ ก้องช่วยหาให้บันหน่อยได้ไหม”

“พยาบาลพิเศษเหรอ บันจะให้ดูแลคุณอาตอนกลางคืนใช่ไหม”

“ใช่จ๊ะ บันส่งสารคุณแม่ ต้องดูแลคุณพ่อทั้งกลางวันทั้งกลางคืน บันอยากได้พยาบาลมาช่วยดูตอนกลางคืน เพราะวันมะรืนบันต้องไปทำงานแล้ว คุณแม่จะเหนื่อยเกินไป”

“เข้าใจแล้ว ก้องจะหาให้นะ จะให้เริ่มเฝ้าคุณอาวันไหนล่ะ”

“บันคิดว่าเริ่มวันมะรืนเลยก็ได้” สบันบอกเพื่อนแล้วถามต่อ “ก้องคุณพ่อต้องอยู่โรงพยาบาลอีกนานแค่ไหน ค่าใช้จ่ายที่เหลืออีกประมาณเท่าไร”

“ต้องดูอาการท่านก่อน แต่ตามปกติก็สองอาทิตย์ ส่วนเรื่องค่าใช้จ่ายก็ไม่น่าเกินห้าแสน”

“บันจะหามาจ่ายให้ได้”

“ก้องจะพยายามหาส่วนลดในส่วนของหมอมาให้นะ”

“ขอบใจมากนะก้อง ก้องเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของบันจริงๆ” สบันบอกเพื่อน

อชิรวิทย์อายุมากกว่าเธอสี่ปี แต่ด้วยความสนิทสนมเพราะเติบโต

มาด้วยกันตั้งแต่เด็ก บ้านติดกันเลยชินกับการเรียกชื่อเล่นของเขาเท่านั้น
สปันกับอชิริวิทย์เรียนโรงเรียนเดียวกันตั้งแต่ประถม มัธยม ก่อนจะ
แยกย้ายตอนเข้ามหาวิทยาลัย อชิริวิทย์สอบติดแพทย์ ส่วนเธอสอบติด
เภสัชมหาวิทยาลัยของรัฐในกรุงเทพฯ ทั้งคู่

สปันเรียนจบและทำงานได้สองปี เธอเลือกอาชีพเป็นเซลล์ขายยา
และที่บริษัทฟาร์มาซีที่สปันทำงานนั้นให้เงินเดือนสูง บวกกับค่าคอมมิชชั่น
ที่ได้ในแต่ละเดือนก็สูงลิ่ว สปันจึงมีเงินเก็บและนำมาใช้จ่ายช่วงที่บิดา
รักษาตัว

๒ ชั่วโมงต่อมาสปันมาถึงโรงพยาบาลตอนเช้าก็ต้องประหลาดใจ
ดอกไม้ช่อใหญ่วางอยู่ตรงหัวเตียงของบิดา มารดาที่เพิ่งเดินออกมาจาก
ห้องน้ำ พอเห็นลูกสาวก็ยิ้มกว้าง

“มาแล้วหรือปັນ”

“คะคุณแม่” สปันกลับไปนอนบ้าน เพราะห้องพักไม่พอให้เธอ
นอนกับมารดา ตอนเช้าจึงจะมาเผ่าใช้บิดาเป็นเพื่อนมารดา มือบางวาง
ถุงอาหารที่หอบหิ้วมาไว้ตรงโต๊ะเตี้ยมุมหนึ่งของห้องก่อนจะถามมารดา
“คุณแม่คะ ดอกไม้ใครหรือคะ”

สปันเดินไปดูใกล้ๆ ดอกกลีบลีลีสาวแซมกับกุหลาบสีชมพูในแจกัน
ทรงโตทำให้ห้องผู้ป่วยดูสดใสขึ้นเป็นกอง ดวงตาคู่กลมโตพยายาม
มองหารัศมีหรือนามบัตรที่แนบมาแต่ก็หาไม่เจอ ใครกันนะที่ส่งมา
คงไม่ใช่เพื่อนเธอ เพราะถ้าใช่ก็ต้องบอกกันแล้วสิ

“ของคุณณัฐเศรษฐ์จ๊ะ แม่ถามจากคนที่มาส่ง”

“คุณณัฐเศรษฐ์ไหนคะแม่” สปันเลิกคิ้วถาม

“ไม่ใช่เพื่อนของลูกหรือจ๊ะ แม่คิดว่าเพื่อนของปັນเสียอีก”

สปันล่ายหน้า “ไม่ใช่ค่ะ ปันไม่มีเพื่อนชื่อนี้” สปันพยายามนึก
แต่นึกอย่างไรก็ไม่ออกว่าเธอมีเพื่อนชื่อณัฐเศรษฐ์ตั้งแต่เมื่อไร

“คนที่มาส่งเขาบอกคุณแม่ว่ายังไงหรือคะ”

“เขาก็ไม่ได้บอกอะไรมากนักนะจ๊ะ แค่บอกว่าของคุณณัฐเศรษฐี
แค่นั้น แม่ก็นึกว่าเพื่อนลูกก็เลยรับไว้”

สปันขมวดคิ้ว มองช่อดอกไม้ พยายามทบทวนว่าเป็นใครที่เธอ
อาจจะลืมชื่อไปไหม แต่ก็นึกไม่ออก ไม่ใช่เพื่อน ไม่ใช่บอสที่บริษัท
แล้วจะเป็นใครกันนะ

“สงสัยเขาอาจจะส่งผิดมั้งคะคุณแม่”

ตอนที่แม่ลูกคุยกัน คนเป็นพ่อก็ตื่นขึ้นมาพอดี เนื่องจากได้
หมอบก่และครอบคร้วดูแลใกล้ชิด ทำให้คุณปรเมศมีกำลังใจดีขึ้น
หายวันหายคืน สามารถขยับตัวได้ดีขึ้น

“ปิ่นมาแล้วหรือลูก”

“ค่ะ คุณพ่อ” สปันเลยละความสนใจเรื่องดอกไม้ หันไปคุยกับ
บิดา “คุณพ่อคะ วันนี้ปิ่นซื้อรังนกมาด้วย คุณพ่อกินข้าว กินยาแล้ว
กินรังนกนะคะ จะได้หายไวๆ”

“พ่อดีขึ้นเยอะแล้ว ปิ่นไม่ต้องซื้อรังนกมาให้พ่อก็ได้ ราคามันแพง”

“ปิ่นซื้อได้ค่ะ คุณพ่อไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ”

“แล้วนี่ดอกไม้ใครกันคุณญา” นายปรเมศหันไปเห็นช่อดอกไม้
แล้วเอ่ยถามภรรยา

คุณญกถามสายหน้าไปมา “ฉันกับปิ่นยังสงสัยอยู่เลยคะ ว่าของใคร
เพราะยายปิ่นก็บอกว่าไม่รู้จักคนให้ เขาให้ร้านดอกไม้มาส่งแล้วบอก
แค่ว่าชื่อณัฐเศรษฐี หรือว่าเพื่อนคุณคะ”

“ผมไม่มีเพื่อนชื่อนี้ะคุณญา”

“ฉันก็ไม่มีคนรู้จักชื่อนี้เหมือนกันคะ”

“เขาอาจมาส่งผิดห้องก็ได้ค่ะ” สปันออกความเห็นบ้าง

“นั่นสิคะคุณ”

ข้อนี้เป็นไปได้มากที่สุด แต่สปันกับมารดาที่ไม่รู้จะทำอย่างไร

กับช่อดอกไม้ที่นอกจากวางไว้ที่เดิม เพราะยังมีความเป็นไปได้ว่าอาจเป็นคนรู้จักนำมาให้ ลักพักคนคนนั้นคงปรากฏตัวเอง

ตอนเย็นวันเดียวกัน ขณะที่สบันกำลังนั่งพิมพ์อีเมลตอบลูกค้าที่ถามกำหนดส่งสินค้าเข้ามา เสียงเคาะประตูห้องดังขึ้นสองทีก่อนเสียงหวานใสของเพื่อนสนิทที่ทำงานจะดังขึ้น

“บัน” คนมาใหม่เปิดประตูเข้ามาทักทายพร้อมกับหันไปยกมือไหว้บิดามารดาของเพื่อน “สวัสดิ์ค่ะคุณพ่อคุณแม่”

คนป่วยที่นอนบนเตียงรับไหว้ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ขณะที่นางรัญญาที่นั่งข้างๆ ก็ยกมือรับไหว้

“ไหว้พระเถอะจ้ะ”

“คุณพ่อคุณแม่คะ นี่อุ่นเพื่อนบันเองค่ะ”

อุ่นหรือกุลสตรียิ้มหวานพร้อมกับชูของเยี่ยมในมือ “ของเยี่ยมค่ะคุณลุง คุณลุงอาการเป็นยังไงบ้างคะ”

“ดีขึ้นมากแล้ว”

“คุณลุงหายไฉน นะคะ”

“ชอบใจมากนะอุ่น” สบันพูด

“เพิ่งได้มีเวลามาเยี่ยม ขอโทษด้วยนะบัน”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่มารเยี่ยมก็ดีใจมากแล้วจ้ะ”

“คุณลุงหน้าตาสดใส อีกไม่กี่วันก็กลับบ้านได้แล้วใช่ไหมคะ”

กุลสตรีหันไปถามบิดาของเพื่อนที่นอนอยู่บนเตียง ขณะที่สบันนำของเยี่ยมไปวางไว้ที่โต๊ะเตียง แล้วเดินกลับมาหาเพื่อนที่ถามไถ่อาการบิดา

“เห็นคุณหมอบอกว่าต้องดูอาการก่อน ลุงเองก็อยากกลับบ้านแล้ว”

“นอนโรงพยาบาลนานๆ ก็เบื่อใช่ไหมคะ ไม่เหมือนอุ่นกับบัน

“ต้องมาโรงพยาบาลบ่อยจนหมอเบื่อหน้าเพราะมาที่ไรก็ขายแต่ยา”
กุลสตรีพูด

“หนูอุ่นดูท่าจะขายเก่ง”

“ใช้คะคุณพ่อ อุ่นเขาเป็นท็อปเซลส์เลยคะ” สปันบอก

“อุ่นคนเดียวที่ไหน บันก็เป็นท็อปเซลส์เหมือนกัน”

“ยายบันของพ่อคุณไม่เก่งไม่รู้เป็นเซลส์ได้อย่างไร ตอนแรกพอนึกว่าจะขายไม่ได้แล้วเสียอีก” คนเป็นพ่อพูดกลัวหัวเราะ

“คุณพ่อคะ บันคุณไม่เก่งแต่มีเทคนิคการขายดีไงคะ”

“เทคนิคอะไรละบัน บอกอุ่นบ้างสิ”

“คิดค่าบอกหนึ่งเปอร์เซ็นต์ของยอดขายอุ่นนะ”

“โหย ยายซึ้ง”

คนทั้งหมดในห้องเลยหัวเราะพร้อมกัน ก่อนที่สปันจะพาเพื่อนออกมาคุยต่อข้างนอกห้องคนป่วย เพื่อให้บิดาได้พักผ่อน และเธอจะได้คุยงานกับเพื่อน

“มีสินค้าตัวไหนต้องเลื่อนส่งไหมอุ่น”

“ไม่มีจ๊ะ อุ่นช่วยดูแลบันแล้ว”

“ขอบใจอุ่นมากนะ พรุ่งนี้บันก็ไปทำงานแล้วละ ไม่กล้าหยุดเยอะเดี่ยวเจ้านายไล่ออก”

เพราะว่าเธอหยุดมาสามวันแล้ว และตอนนี้บิดาก็ฟื้นชีวิตอันตรายนเหลือแค่รอดูอาการก่อนกลับบ้านเท่านั้น

“บันดูพอมๆ ไปนะ พักผ่อนบ้างหรือเปล่า” กุลสตรีถามอย่างเป็นห่วง หลังจากทั้งคู่พากันเดินมาถึงร้านกาแฟ สปันรับหน้าที่ไปสั่งเครื่องดื่มแล้วมานั่งคุยกัน

“ก็วิ่งวนที่บ้านกับโรงพยาบาล แต่ว่าบันสบายดี”

“ดูดูแลตัวเองด้วยนะบัน เออ ว่าแต่พี่หนึ่งมาเยี่ยมคุณพ่อของบันบ้างหรือเปล่า”

คำถามนี้ของเพื่อนทำให้สบันเงียบไปครู่หนึ่งก่อนตอบ
“ไม่ได้嘛เลย”

“บันบอกพี่หนึ่งเรื่องคุณพ่อป่วยแล้วใช่ไหม”

“บอกแล้ว” สบันโทร.ไปทำงานกับเขา เพราะฉะนั้นเขาต้องรู้
อยู่แล้ว และยังฝากเขาบอกกับเพื่อนร่วมงานว่าบิดาป่วยเข้าโรงพยาบาล
คนที่มากก็มีกุลสตรี แต่ว่าเขายังไม่ได้มา “พี่หนึ่งคงจะยุ่งละมั้ง”

“บัน ถ้าอუნบอกอะไรไป บันไม่โกรธอุนใช่ไหม”

สบันเงยหน้าขึ้นมอง กุลสตรีจึงตัดสินใจเล่า

“อุนเห็นคุณพ่อด่านรถพี่หนึ่งออกไปจากที่บริษัท พวกเขาสนิทกัน
มากกว่าเพื่อนร่วมงาน อุนว่ามันน่าสงสัยนะ”

พ่ดชาคือลูกสาวเจ้าของบริษัทที่สบันทำงานอยู่ ฝ่ายนั้นเข้ามา
ช่วยบิดาดูแลเรื่องการเงินเมื่อเดือนที่แล้ว ส่วนพี่หนึ่งหรือจอมพลนั้น
เป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด การที่พวกเขาสนิทกันคงไม่แปลกเพราะ
ต้องประสานงานกัน แต่การที่พ่ดชาซึ่งมีรถส่วนตัวเหมือนกันแต่นั่ง
รถจอมพลไปนั่นก็ทำให้สบันอดสงสัยไม่ได้

“เขาติลงานกันก็คงสนิทกัน แต่เรื่องติตรถกันไปบันไม่รู้เรื่องเลย
พี่หนึ่งไม่เคยคุยให้ฟัง ตั้งแต่ที่คุณพ่อป่วย บันก็ไม่ค่อยได้คุยกับพี่หนึ่ง
ด้วย”

สบันเพิ่งรู้สึกว่าจะจอมพลไม่ได้โทร.หาเลย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอ
โหยหาจนอยากโทร.ไป ผิดกับคู่รักคู่อื่นที่เธอเคยได้ยินว่าพวกเขามักจะ
คิดถึงกันจนต้องโทร.หากันวันละสองสามครั้ง

“แต่อุนได้ยินข่าวแมร์ธมานะว่าสองคนนี้แอบไปกินข้าวดูหนัง
ด้วยกันมาแล้ว มีคนที่บริษัทเราเห็นด้วยนะ” ไหนๆ พูดแล้ว กุลสตรี
ก็ไม่คิดเก็บสิ่งที่ได้ยินมาไว้อีก เธอไม่อยากให้เพื่อนรักถูกหลอก เพราะ
สบันเป็นเพื่อนที่เธอรักมาก

“ไว้บันจะถามพี่หนึ่ง แต่ตอนนี้บันห่วงคุณพ่อ อยากให้ท่าน

หายไวๆ มากกว่า”

“อუნไม่น่าเล่าเรื่องพี่หนึ่งให้บันฟังเลย บันมีเรื่องคิดมากหลายเรื่องแล้ว อუნขอโทษนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก อუნเล่าให้บันฟังก็ดี ถ้าเกิดอะไรขึ้นบันจะได้ไม่ตกใจมาก อีกอย่างบันรู้ว่าอუნหวังดีกับบัน”

ตอนที่แยกกับกุลสตรี สบันก็คิดว่าอยากจะทำอะไร.หาจอมพล แต่ว่าเขาต่างหากที่ควรเป็นฝ่ายโทร.มาถามว่าเธอเป็นอย่างไรบ้างในเวลาเช่นนี้ จากที่คิดจะทำอะไร.หาเขาเลยเปลี่ยนเป็นโทร.ไปถามมารดาว่ามือเย็น ท่านต้องการกินอะไร เธอจะได้ซื้อขึ้นไปเลย สบันตั้งใจว่าจะซื้อเพื่อน้องชายที่อีกเดี๋ยวก็มาถึงแล้ว

สบันเดินดูร้านขายอาหารที่ตั้งเรียงรายอยู่ด้านหน้าโรงพยาบาล แม้ว่าโรงพยาบาลแห่งนี้จะหรูหรา แต่ว่าก็ยังมีย่านอาหารราคาประหยัด ตั้งขายอยู่ริมถนนฝั่งตรงข้าม มารดาบอกว่าอยากกินโจ๊ก ส่วนน้องชายนั้นเธอตั้งใจว่าจะซื้อกะเพราหมูกรอบของโปรดไปให้ ส่วนเธอนั้นยังคิดไม่ออกเลยว่าจะกินอะไรดี

สบันหยุดยืนที่หน้าร้านขายข้าวมันไก่ ไม่รู้ว่าจะกินอะไรดีก็กินข้าวมันไก่แล้วกัน ระหว่างที่เธอลังอยู่นั้น ก็ไม่ทันได้สังเกตคนที่นั่งกินข้าวมันไก่อยู่ตรงโต๊ะที่เขาจัดไว้สองสามโต๊ะว่าพวกเขากำลังเพ่งมองไปที่รถคันหนึ่ง

รถเฟอร์รารีสีแดงสดชะลอจอดตรงฟุตปาธ ก่อนที่เจ้าของจะก้าวลงมา เรียกสายตาของคนที่อยู่ตรงนั้นให้ลอบมอง เพราะคิดว่าดารานักแสดงหรือนายแบบที่ไหนมาเดิน

ขณะที่สบันสั่งอาหารอย่างตั้งอกตั้งใจ กระทั่งรู้สึกว่าย่างกายมีชายหนุ่มคนหนึ่งมายืนข้างๆ กลิ่นน้ำหอมแบบบุรุษลอยเข้าจมูก อีกทั้งรู้สึกเหมือนถูกมองเลยแหงนหน้าขึ้นไป

“ใจครับ ข้าวมันไก่ทอดหนึ่งห่อกลับบ้าน” เสียงทุ้มบอกกับ
คนขาย

“ได้จะพอรูปหล่อ แต่ว่าต่อคิวหนูคนสวยนะจ๊ะ” เจ๊ที่ขายมิวยาว
แฉิวลูกค้ำหน่อมหล่อ

“ครับ” คนตัวสูงตอบแม่ค้ำที่แฉิวมา แล้วหันไปยิ้มให้คนสวย
“สวัสดิ์ครับ บังเอิญจิงเลยนะครับที่ได้เจอกันอีก”

สบันกะพริบตาปริบๆ หล่อระดับนี้เธอจำได้อยู่แล้ว แต่ว่าเขา
ชื่ออะไรนะ ระหว่างที่สบันนึก คนตัวสูงก็เหมือนจะรู้ เขาเลยพูดขึ้น

“ผมณัฐเศรษฐ์ เรียกผมว่าณัฐเฉยๆ ก็ได้ครับ”

สบันเลยยิ้มเจื่อนให้เขา วันนั้นที่เขาออกชื่อ เธอไม่ได้จำจริงๆ
เพราะห่วงเรื่องของบิดาอยู่

“กินคนเดียวหมดหรือครับ” เขาทักพร้อมกับก้มมองของที่หญิงสาว
ถือไว้เต็มมือ “ให้ผมช่วยถือให้ไหมครับ”

เขายื่นมือมาแต่สบันรีบส่ายหน้า ขยับมือหนี “ไม่ต้องหรอกค่ะ
ขอบคุณมาก”

“ตกลงว่ากินคนเดียวหมดนี่จริงหรือครับ ตัวเล็กแต่กินจุจัง”
เขาอยากรู้ว่าเธออยู่คนเดียวหรืออยู่กับใคร มันเป็นคำถามที่ได้ประโยชน์
และอีกฝ่ายก็คงไม่ทันสงสัย

“ไม่ใช่ค่ะ บันไม่ได้กินคนเดียวหมดนี่ บันซื้อไปให้คุณแม่กับ
น้องชายกินค่ะ”

ณัฐเศรษฐ์ยิ้มเป็นเส้นตรง “ซื้อให้คุณแม่กับน้องชาย” เขายิ้มพอใจ

“ทำไมหรือคะ” สบันเลิกคิ้วถาม

“คุณพ่ออาการดีขึ้นหรือยังครับ” เขาเปลี่ยนเรื่อง หลังจากที่ได้
คำตอบที่ต้องการแล้ว

“คุณทราบได้ยังไงคะ”

สบันเริ่มใจเต้นแรงขึ้นมาอย่างไม่รู้สาเหตุ แววดตาเปิดเผย

ความในใจบางอย่างทำให้แก่มนวลร้อนผ่าวจนสบันต้องเรียกสติตัวเอง ขณะที่ณัฐเศรษฐ์ยิ้มดวงตาเป็นประกายแวววาว เขายังไม่ทันลงมือจับจริงจังสบันก็มีท่าทางประหม่าให้เห็นแล้ว โชคดีจริงๆ ที่เขาจะขับรถกลับบ้านแต่เห็นสบันเข้าเสียก่อน

“ผมขอโทษที่ต้องบอกว่าผมถามจากหมอก້องมานะครับว่า คุณสบันไปทำอะไรที่โรงพยาบาล อย่าโกรธหมอก້องนะครับ เพราะผมเป็นคนบังคับเอาคำตอบมาเอง”

“คุณณัฐอยากทราบเรื่องบ้านทำไมคะ”

สบันหลุบตาลงอย่างครุ่นคิด หรือเขาคิดว่าเธอกับหมอก້องชอบกัน เลยสืบเรื่องของเธอ วันนั้นเธอเห็นเขากุมมืออชิรวีทย์ไว้พอดี

“คุณณัฐไม่ต้องกลัวว่าบ้านจะสนิทกับหมอก້องมากนะคะ บ้านกับหมอก້องเราเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เด็กแล้วคะ เราเป็นคนบ้านเดียวกัน เรียนมัธยมมาด้วยกัน เพิ่งมาแยกกันตอนเรียนมหาวิทยาลัย”

ณัฐเศรษฐ์เลิกคิ้วสูง พยายามทำความเข้าใจกับคำพูดของสบัน

“คุณสบันกำลังคิดอะไรอยู่ครับ”

สบันยิ้ม ตอนนี้อยู่หายห่วงแล้ว ที่แท้เขาชอบพอกับอชิรวีทย์นี่เอง และคงหวงแฟนจนเข้าใจเธอผิด สบันไม่อยากให้คนรักกันเข้าใจผิดกันเลยรีบอธิบาย

“บ้านรู้ว่าคุณณัฐกับหมอก້องเป็นอะไรกัน บ้านเข้าใจ ต่อไปคุณณัฐไม่ต้องเรียกบ้านว่าคุณสบันนะคะ ฟังดูแปลกๆ เรียกบ้านเฉยๆ ก็พอคะ”

“ผมว่าสิ่งที่บ้านเข้าใจกับที่ผมเข้าใจต้องไม่ตรงกันแล้วละครับ”

สบันยังไม่ทันถามต่อว่าเธอเข้าใจอะไรผิด เสียงของเจ้เจ้าของร้านก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ข้าวมันไก่ได้แล้วจ้ะ”

“ค่ะเจ้” สบันหันไปตอบ พร้อมกับยื่นเงินให้พอดี “คุณณัฐคะ

มันต้องไปก่อนนะคะ ไว้พบกันใหม่”

สบันตั้งท่าจะเดินจากไป ญัฐเศรษฐ์ก็รีบเรียกไว้
“เดี๋ยวก่อนครับบัน”

“คะ”

“ได้รับดอกไม้แล้วใช่ไหมครับ”

สบันกะพริบตาปริบใส่เขาก่อนจะถามออกไป

“ของคุณญัฐหรือคะ”

“ใช่ครับ ดอกไม้ของผมเอง ผมเป็นคนส่งไปเยี่ยมใช้คุณพ่อ
ของบัน”

ญัฐเศรษฐ์บอก แล้วขยับเท้าเข้าไปหาคนตัวเล็กที่ยืนนิ่ง แกว่งตา
ฉายความประหลาดใจ

“คุณแม่ก็บอกว่าเจ้าของดอกไม้ชื่อญัฐเศรษฐ์ แต่บันไม่คิดว่า
จะเป็นคุณญัฐส่งมา”

“ทำไมถึงคิดแบบนั้นล่ะครับ”

“คือเราไม่รู้จักกันเป็นการส่วนตัว บันเลยนึกไม่ถึง”

“แต่ก็ยังดีนะครับที่ยอมรับดอกไม้ไว้”

“คะ” สบันตอบเขินๆ แล้วต้องใจเต๋นแรงไม่หยุดเหมือนมีใคร
มาตีกลองในอกเมื่อสบกับสายตาเป็นประกายของเขา “เรื่องดอกไม้
บันต้องขอบคุณอีกครั้งนะคะ” ตามหาเจ้าของอยู่ตั้งนาน ในที่สุด
ก็ปรากฏตัวออกมาเสียที แต่เธอก็ไม่เข้าใจเขาเหมือนกันว่าทำไมต้อง
ส่งดอกไม้มาเยี่ยมบิดาด้วย

“ถ้าผมจะแวะไปเยี่ยมคุณพ่อบันได้ไหม”

สบันอึกอັก เพราะเธอเพิ่งเจอเขาครั้งนี้เป็นครั้งที่สองเท่านั้นเอง
“คือเอ่อ...”

“บันไม่สะดวกหรือครับ”

“คุณญัฐเป็นเพื่อนของหมอก้องอีกที่ไม่ใช่เพื่อนบัน แต่ถ้าอยากไป

ก็ได้ค่ะ”

ณัฐเศรษฐ์ยิ้ม สบั้นเลยถามต่อสิ่งที่สงสัย “ว่าแต่คุณณัฐเป็นเพื่อนกับหมอก็องตอนไหนคะ”

“ผมเป็นเพื่อนที่ทำงานของเขาครับ”

“เพื่อนที่ทำงาน คุณณัฐทำงานอะไรคะ”

สบั้นยังไม่ทันได้คำตอบ เจรบ้านข้าวมันไก่ก็เรียกเสียงดังขึ้น

“ข้าวมันไก่ได้แล้วจะพ้อหนุ่ม”

“คุณณัฐคะ ข้าวมันไก่ได้แล้วค่ะ” สบั้นบอกเขา แต่ดูเหมือนว่าเขาไม่อยากจะสนทนาทสนทากับเธอง่ายๆ “เราคงได้เจอกันอีกนะครับ ผมขอเบอร์ไว้ได้ไหม”

สบั้นอึ้งไปครู่หนึ่ง เพราะไม่คิดว่าเขาจะกล้าขอเบอร์ตรงๆ แบบนี้ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากันด้วยความไม่สบายใจ

“คุณณัฐไม่ต้องห่วงเรื่องหมอก็องนะคะ รับรองว่าบ้านจะไม่ใกล้ชิดกับหมอก็อง เพราะฉะนั้นคุณสบายใจได้เลยค่ะ บ้านไม่ชอบเป็นมือที่สามของใคร”

ซัดเลย ณัฐเศรษฐ์แทบจะหัวเราะพริตออกมา สีหน้าของเขาดอนนี้คงดูไม่ได้ สาวน้อยตรงหน้าที่เขาอยากจับกลับมองว่าเขาแอบกินกันเองกับอชิริวิทย์ เขาเอาลิ้นดันกระพุ้งแก้ม กำลังจะเคลียร์แต่คนตรงหน้าก็รีบพุดขึ้นก่อน

“บ้านต้องขอตัวแล้วนะคะ เดี่ยวคุณพ่อคุณแม่จะรอค่ะ”

สบั้นเดินกลับไปโรงพยาบาล ขณะที่ณัฐเศรษฐ์โคลงศีรษะไปมา เบอร์โทรก็ไม่ได้ แถมถูกเข้าใจผิดอีก แม่คุณเอ๊ย เห็นเขาเป็นแฟนกับหมอก็องได้อย่างไร หรือว่าที่เขานั่งคุยกับมันวันนั้น

ณัฐเศรษฐ์ยกยิ้มแล้วส่ายหน้าไปมา มองตามร่างบอบบางที่วิ่งข้ามถนนไปยังโรงพยาบาล รู้สึกถูกตาต้องใจสาวร่างเล็กแต่บางอย่างพลัสไซซ์เกินตัวเข้าอย่างจัง เธอยังต้องเฝ้าบิดาอีกหลายอาทิตย์ อย่งไร

เสียก็ต้องได้เคลียร์เรื่องที่เธอเข้าใจผิด เธอคงไม่รู้ว่าเขาคือเจ้าของ
โรงพยาบาลแห่งนี้ และยังเป็นเจ้าของบริษัทอีกด้วย

สันกลับมาถึงห้องพักผู้ป่วยก็พบว่าห้องชายมาถึงก่อนแล้ว
พอเธอวางถุงอาหารลง น้องชายก็ลุกจากโซฟามาช่วยจัดจานอาหาร

“พี่ป็นทำไมมาช้า ผมหิวไส้กิวแล้วเนี่ย”

“บ่นเก่ง พี่ก็รีบมาแล้ว”

สันไม่ได้บอกว่าที่มาช้าก็เพราะมัวคุยกับใครบางคน เพราะ
คิดถึงเขาที่ไรก็มีแต่ความแปลกใจในการกระทำและคำพูดของเขาหลายๆ
อย่าง ซึ่งเธอก็หาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าเขาทำแบบนั้นทำไม

“มีกะเพราะหมุกรอบของผมไหม”

“ไม่มี เรากินข้าวกับน้ำปลาลี”

“พี่ป็นใจร้าย ขอให้แฟนทิ้ง”

“ปากหรือเนี่ย ไม่ต้องกินแล้ว เอาข้าวคินมาเลย”

เกิดศึกชิงข้าวกล่องจนคนเป็นแม่ต้องเดินมาห้ามทัพ “สองคนนี้
ยังงักันนะ โตแล้วยังเล่นเป็นเด็กอยู่อีก” คุณธัญญาบ่น พลังสายหน้า
ซ้าๆ ทำให้สันกับป็นเลิกเถียงกัน

“ป็น พ่อหิวน้ำ”

เมื่อถูกบิดาเรียกใช้ ป็นเลยรีบไปรินน้ำใส่แก้วให้บิดาแล้วนำหลอด
ไปจ่อใกล้ๆ กับริมฝีปาก

“ขอบใจมากลูก” คุณปรเมศบอกลแล้วป็นจึงกลับไปเทข้าวกล่อง
ใส่จาน

คุณปรเมศมองครอบครัวที่อยู่พร้อมหน้าทำให้คนป่วยมีกำลังใจ
ขึ้น ต่อไปเขาจะทำตามที่แพทย์สั่งทุกอย่าง จะได้ไม่ต้องกลับมาอน
โรงพยาบาลอีก และทุกคนจะได้ไม่ต้องลำบากเหน็ดเหนื่อย

สันนั่งกินข้าวมันไก่อยู่ เสียงไลน์ก็ดังขึ้น ดวงตาคู่ลูกใส่กัมมวง

พอเห็นชื่อคนที่ส่งมาก็กดเปิดอ่าน จอมพลส่งข้อความมา ในข้อความที่อ่านจบคือการบอกเลิก สบั้นหัวใจซาหืนไปชั่วขณะหนึ่ง เพราะคิดไม่ถึงว่าจอมพลจะไลน์มาบอกเลิกง่ายๆ แบบนี้

‘พี่เจอคนที่พี่คิดว่าใช่แล้ว’

สบั้นเม้มปากเข้าหากัน อ่านข้อความบอกเลิกนั้นอย่างไ้ตรงตรงครู่หนึ่ง ข้อความในนั้นบอกว่าเธอกับเขาไปด้วยกันไม่ได้ และเธอเองก็ไม่ได้ยินยอมรับเขาเป็นแฟนเสียที ทำให้เขาไม่สามารถรอได้เพราะเขาเจอคนที่ใช่มากกว่า

สบั้นอ่านแล้วพิมพ์ตอบกลับไป ‘บันเข้าใจอะ ถ้าพี่หนึ่งเจอใครที่ใช้กว่าบัน บันก็ยินดีด้วย’

สบั้นพิมพ์จบก็วางโทรศัพท์ลงบนโต๊ะ นำแปลกที่เธอไม่ได้เสียใจอย่างที่เคยสงสัยตัวเองว่าถ้าเลิกกับเขาแล้วจะเสียใจไหม แต่กลับค้นพบว่าโล่งอกด้วยซ้ำ มันก็จริงอย่างที่จอมพลบอกว่าเธอกับเขาไปกันไม่ได้ เธอไม่เคยให้คำว่าเป็นแฟนกับเขา แต่เขาเองที่โม่เมเรียกเธอว่าเป็นแฟนจนทำให้คนที่ทำงานเข้าใจไปแบบนั้น

เรื่องนี้สบั้นไม่โทษเขาฝ่ายเดียว เพราะตอนนั้นเธอยอมรับว่าดูๆ เขาอยู่ เธอทบทวนเหตุการณ์หลายอย่างตลอดหกเดือนที่คบกันมา เวลาไปกินข้าวเธอก็แชร์กับเขา เวลาไปดูหนังเขาออกค่าตั๋วเธอออกค่าป๊อปคอร์น สบั้นไม่เคยให้เขาเลี้ยงอะไรฟรีๆ เลยคิดว่าโชคดีที่เธอไม่ได้ให้เขาออกค่าใช้จ่ายให้ ไม่อย่างนั้นคงรู้สึกแย่มากกว่านี้

“พี่บันทำไมหน้าเครียดจัง” ปีนถาม

“พี่ไม่เป็นไร แค่เมื่อกี้เผลอไปกินพริกในน้ำจิ้มแซ่”

“กินน้ำตามเยอะๆ จะได้หายเผ็ด ต่อไปพี่บันต้องดูดีๆ นะ เดียวก็เสบท้องรอก”

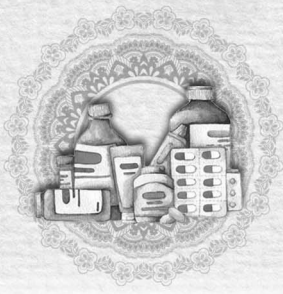
สบั้นรับแก้วน้ำมาดื่ม ไซ้ ต่อไปเธอจะต้องดูคนที่เข้ามาในชีวิตดีๆ ความสุขของเธอคือการได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันในครอบครัว

มีคนที่ห่วงใยอย่างแท้จริง ส่วนจอมพลเป็นแค่คนที่แวะผ่านเข้ามา
ในชีวิตให้เธอได้เรียนรู้เท่านั้น สบั้นบอกตัวเองแล้วกินข้าวมันไก่ต่อ
จนอิ่ม

2 ขอจับ

6 ชั่วโมงต่อมาสบันมาทำงานเป็นวันแรก ร่างบอบบางในชุดทำงาน สีครีมสุภาพกับกระโปรงยาวเสมอเข้ามองดูเรียบร้อยหวาคล่องแคล่ว สบันดูอีเมลลูกค้าที่สอบถามปัญหาเกี่ยวกับจำนวนที่ส่งของไม่ครบ ร่างบางเลยลุกจากโต๊ะเพื่อไปคุยกับฝ่ายคลังสินค้าเพื่อสอบถามถึงปัญหาที่เกิดขึ้น

สบันได้ข้อมูลมาแล้วว่าเนื่องจากรถขนส่งไม่พอ เธอจึงพิมพ์ อีเมลตอบกลับลูกค้าไป กระนั้นก็ต้องรายงานเรื่องนี้ให้หัวหน้าทราบ นั่นก็หมายความว่าต้องเข้าไปพบจอมพลคนที่บอกเลิกผ่านไลน์

สบันถอนใจเฮือก จอมพลมาทำงานแล้ว เธอเห็นเขาเดินเข้าห้องทำงานไปก่อนแปดโมง เรื่องที่เขาบอกเลิกกับเธอนั้น สบันยังไม่ได้เล่าให้กุลสตรีฟัง แต่คิดว่าคงปิดไม่ได้ เพราะจอมพลบอกเองว่าเขาเจอคนที่ใช่แล้ว ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าคนคนนั้นคือพัชชาหรือไม่

“บัน” เสียงเพื่อนรักเรียกทำให้เจ้าของชื่อหันไปมอง “คนในบริษัท แม้าท์กันใหญ่กว่าพี่หนึ่งเลิกกับบันแล้ว เรื่องนี้จริงหรือเปล่าบัน”

“จริง เมื่อบานพี่หนึ่งไลน์มาขอเลิกกับบัน”

“ฮะ ไลน์มาขอเลิกเหียนะ”

สบันพยักหน้า “ใช่ ไลน์มาขอเลิก ก็ดีแล้วละ ไปกันไม่ได้บันก็ ไม่อยากรังแกเขาไว้ พี่หนึ่งบอกว่าเจอคนที่ใช่กว่า ก็เลยขอเลิก”

“ทำไมเขานิสัยแย่อย่างนี้”

“ช่างเขาเถอะ บันเองก็ไม่ได้เสียใจอะไร”

“ทำไมบันพุดง่ายแบบนี้”

สบันไม่อยากอธิบายมากไปกว่านี้ ว่าที่จริงแล้วเธอก็ไม่ได้

รักจอมพล แค่เขามาขอคบหาก็เลยลองคุยดูเท่านั้น เธอไม่อยาก
ปิดโอกาสตัวเอง แต่ว่าเมื่อไปกันไม่ได้ก็เลิกกันไป ไม่ใช่เรื่องเสียหาย

“ไปกันไม่ได้จะให้ทำยังไงละอูน บันไม่ใช่คนที่ใช่ของเขา”

“คนที่ใช่ของเขาคือต้องรวยแบบคุณหนูพัชชาใช่ไหม จำได้ไหม
ตอนปีก่อนที่บันเข้ามาทำงานใหม่ๆ พี่หนึ่งเขามาตามจีบบันจนทำให้
ใครหลายคนมองว่าบันผ่านโปรเพราะยอมเป็นแฟนกับพี่หนึ่ง บันต้อง
อดทนมากมาย แต่สุดท้ายเขาก็มาขอเลิกกับบันง่ายๆ”

“พี่หนึ่งคงคิดว่าตอนนี้บันไม่ใช่สำหรับเขาแล้ว”

“ก็เพราะมียายคุณหนูพัชชามาเป็นตัวแปรนะสิ” กุลสตรีสงสาร
เพื่อนเพราะรู้ว่าบันไม่ได้ทำอะไรผิด สบันไม่ได้มีคืนใหม่ และระหว่างที่
คบหากับจอมพลก็ไม่ได้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน เธอใกล้ชิด
กับบันมากจึงรู้เรื่องนี้ดีที่สุด

“แต่คนเอาไปซุบซิบให้ทั่วว่าบันถูกทิ้งนะ”

“อย่าไปสนใจเลย เขาเหนื่อยก็หยุดพูดไปเอง ตอนนี้เราต้องเร่ง
หายอดให้บริษัทก่อนนะ เดือนนี้ยอดขายตกมาก ถ้าไม่ได้ยอดตามเป้า
เราอาจถูกเรียกเข้าห้องเย็นก็ได้”

กุลสตรีทำหน้าที่ขลุ่ยขึ้นมาทันที เพราะเธอถือข้างสบันเต็มที่
และถ้าเดือนนี้ยอดตกมีหวังถูกจอมพลเล่นงานคดีเก่าไปด้วย ที่ผ่านมา
เธอมียอดขายดีทำให้จอมพลเกรงใจ

“บันไม่คิดมากแบบนี้ก็ดี อูนว่าจริงๆ แล้วบันก็ไม่ได้รักไม่ได้ชอบ
อะไรพี่หนึ่งหรอกจริงไหม ถึงได้ดูไม่ทุกข์ไม่ร้อน ไม่เหมือนคนเพิ่งเลิก
กับแฟน” กุลสตรีมีวาทะต่อ แต่คราวนี้สบันไม่ตอบ ได้แต่ส่ายหน้า
ยิ้มๆ

“ไม่เอา ไม่คุยเรื่องนี้แล้ว มันผ่านไปแล้ว เดียวบันต้องไปคุยงาน
กับพี่หนึ่งก่อนนะ ฝ่ายจัดส่งส่งของให้ลูกค้าไม่ครบ บันต้องไปบอก
พี่หนึ่งก่อน”

สบันบอกจบบก็เดินตรงไปห้องทำงานของจอมพล ขณะที่กุลสตรีมองด้วยความเป็นห่วง คนเพียงเล็กน้อยจะมองหน้ากันติดใจไหมนะ แต่เอาเข้าจริงกุลสตรีก็เบาใจ เพราะไม่อยากจะให้สบันคบหากับจอมพลตั้งแต่แรกอยู่แล้ว เนื่องจากอีกฝ่ายดูเจ้าชู้และชอบวางท่าจนน่าหมั่นไส้

สบันเคาะประตูสองที่ก่อนเข้าไปในห้องทำงานของจอมพล เมื่อเข้าไปแล้วก็พบว่าเขากำลังคุยโทรศัพท์ที่โต๊ะทำงานด้วยสีหน้าเบิกบานแจ่มใส เธอเลยจะเดินออกไป แต่ว่าเขาโบกมือห้ามแล้วกวักมือให้นั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

“ผมก็คิดถึงพัตชาเหมือนกัน เดี่ยวเจอกันครับ รักนะครับ”

สบันหลุบตาลงไม่อยากฟังบทสนทนาที่เขาคุยอยู่ เลยไม่เข้าใจว่าเขาเรียกให้เธอนั่งรอทำไม หรือว่าอยากให้ฟังเขาคุยกับแฟน ซึ่งมันทำให้เธอปวดใจ ปวดใจที่ว่าทำไมเปลืองไปคบหากับคนแบบเขาได้นะ ตาถั่วจริงๆ เลยสบัน

กระทั่งรอจนเขาเรียกถึงได้เงยหน้าขึ้นมา เป็นครั้งแรกที่คุยกับเขาตามลำพังหลังจากที่เธอลงงานไปสามวัน

“บัน” จอมพลเรียกพลางมองสำรวจคนตรงหน้า สบันเป็นคนสวยจัด แต่ว่าที่บ้านมีปัญหาทางการเงินทำให้เขาไม่อยากยุ่งด้วยอีก เขาอยากได้คนที่จะมาร่วมสร้างชีวิต ไม่ใช่คนที่จะมาเป็นภาระ

“บัน คุณโอเคใช่ไหม เรื่องที่พี่ไลน์ไปบอกเลิก”

สบันยิ้มบางๆ ก่อนตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ความรู้สึกที่เหลือตอนนี้คือรังเกียจคนตรงหน้าเหลือเกิน “ค่ะ บันโอเค”

“ก็ดี เพราะพี่ไม่อยากเสียลูกน้องมือดีแบบคุณไป พี่ดีใจที่บันเป็นคนใจกว้างเข้าใจอะไรง่าย ๆ”

“ค่ะ” สบันตอบแล้วหลุบตาลงไม่อยากเห็นหน้าเขา

“พี่กำลังคบหากับคุณพัตชา เราสองคนเข้ากันได้ดี อาจจะสีข้าวดี

เร็วๆ นี้ พี่หวังว่าบันจะเข้าใจ จะยินดีกับพี่ด้วย”

“พี่หนึ่งกับคุณพัชชาเพิ่งคบกันไม่ใช่หรือคะ ทำไมถึงจะแต่งงานกันแล้วล่ะคะ”

“คุณพัชชาเป็นผู้หญิงที่พี่ตามหามานาน พี่รักเธอ”

สบันหนึ่งฟังงึยบายๆ ไม่ได้ถามอะไรต่ออีก เขาจะรักใครชอบใครหลังจากนี้ไม่เกี่ยวกับเธออีกแล้ว เพราะเธอแค่จะเข้ามาคุยงานในส่วนของเธอให้เขารับรู้

จอมพลเองก็เหมือนรู้ว่าคงไม่ได้รับความเห็นใดๆ จากสบันอีก จึงกระแอมหนึ่งครั้งแล้วพูด “บันมีเรื่องอะไรหรือเปล่าถึงเข้ามาหาพี่”

“บันมีปัญหาของลูกค้าที่ต้องรายงานให้พี่หนึ่งทราบค่ะ” สบันรายงานปัญหาให้หัวหน้าโดยตรงทราบแล้ว เธอก็ไม่ได้คุยอะไรต่ออีก ก็ลุกออกมา สวนกับพัชชาที่เปิดประตูพรวดเข้ามา

พัชชามองสำรวจหนึ่งๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องทำงานของจอมพล ส่วนจอมพลเองก็รีบลุกมาโอบเอวของคนมาใหม่ ไม่เกรงใจสายตาของลูกน้องที่นั่งหน้าสลอนหน้าห้อง รวมทั้งคนที่ยืนอยู่

“หวานเวอร์แทบจะอุ้มเข้าห้อง”

“เห่อแฟนใหม่”

“แหม ก็ระดับคุณหนูพัชชาเลยนะจ๊ะ เป็นใครก็ต้องสปอยล์” เสียงเพื่อนร่วมงานพูดตอนที่สบันปิดประตูห้องทำงานแล้ว

บางคนพูดแล้วจิกตามาทางสบัน แต่เธอก็ไม่ได้สนใจอะไรแล้ว นั่งทำงานต่อ ไม่นานสองคนในห้องก็ตั้งท่าพากันออกไปจากห้องทำงาน

“สบัน กุลสตรี” ก่อนจะเดินออกไป จอมพลเรียกลูกน้องทั้งสองคน “เรียกทีมเซลล์ให้ไปประชุมด่วนตอนนี้ ห้ามไปสายเด็ดขาด”

“มีเรื่องอะไรหรือคะพี่หนึ่ง” กุลสตรีถาม

“ไปถึงก็รู้เอง รีบบอกทุกคนให้ไปตอนนี้นี่เลย”

“เรื่องอะไรอะ บันรู้ไหม”

สบันสายหน้า “ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าเราต้องรีบไปตอนนี้”

“เกี่ยวกับยอดขายของบริษัทหรือเปล่านะ เดือนนี้ยอดขายไม่ได้ ไม่ได้ตามเป้า ไม่ใช่เรียกทีมเซลล์ไปตากกลางห้องประชุมนะ ถ้าทำแบบนั้นจริงแม่จะแกล้งหายอดไม่ได้สักเดือนหนึ่ง”

“หายอดไม่ได้เขาก็ไล่เราออกนะสิ” สบันพูดล้วยิ้ม

“ก็หางานใหม่ กลัวอะไร อีกอย่างนะบัน ที่พี่หนึ่งทำแบบนี้กับบัน อุ่นว่าบันหางานใหม่ดีกว่า มีบริษัทคู่แข่งมาจีบบันให้ไปทำงานด้วยไม่ใช่หรือ”

“ก็มีอยู่ไม่แน่นะ บันอาจไปจริงๆ”

“ดีเลยบัน ถ้าบันไปนะ อุ่นจะรอสมน้ำหน้าพี่หนึ่ง” กุลสตรีออกความเห็นอย่างสะใจ แต่สบันกำลังคิดว่าคงไม่ใช่เรื่องเรียกพวกเธอไปตำหนอก หากเป็นแบบนั้นจริงเมื่อครู่จอมพลคงเกริ่นแล้ว

6 เมื่อมาถึงห้องประชุม จอมพลก็เดินไปคุยกับลูกน้องในทีมซึ่งมีสบันอยู่ด้วย พัดชำมองด้วยความไม่ชอบใจที่จอมพลยังชอบแอบมองสบันบ่อยๆ

“สบันช่วยไปหยิบแฟ้มที่ห้องทำงานของฉันให้หน่อยสิ ฉันลืมหยิบมาด้วย”

สบันขมวดคิ้วมองพัดชา เธอไม่ใช่ลูกน้องของพัดชา แต่ว่าพัดชาเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชีการเงินและยังเป็นลูกสาวเจ้าของบริษัท นั่นทำให้เธอใช้สิทธิ์นั้นมาสั่งหรือเปล่า

“แฟ้มเอกสารอะไรคะ”

“แฟ้มยอดขายประจำเดือนที่แล้วที่พี่หนึ่งเอามาส่งให้ฉัน”

“คะ” สบันรับคำแล้วเดินออกไป ท่ามกลางเสียงซุบซิบของคนในห้องประชุมที่รู้กันดีว่าจอมพลเป็นแฟนกับสบัน แต่ตอนนี้กลายเป็นแฟนกับพัดชาไปแล้ว เพราะพัดชาประกาศไปทั่ว

พัดชาเหยียดยิ้มบางๆ มองสบันที่เดินไปหยิบเพิ่มมาให้ เธอชอบ
จอมพลเพราะอีกฝ่ายหล่อ แม้ฐานะอาจไม่ดีเท่าเธอ แต่เขาก็ดูภูมิฐาน
มีความรู้ ทำให้เธอรู้สึกว่าจะต่อไปเขาต้องช่วยงานที่บริษัทได้ บิดามีเธอ
เป็นลูกสาวคนเดียว ท่านบนเสมอว่าไม่มีใครช่วยงาน เธอเองก็ไม่รู้
จะช่วยอย่างไร เพราะงานในบริษัทยากเกินความสามารถ เธอมีหน้าที่
ใช้เงินที่บิดาหามาให้เท่านั้น และตำแหน่งที่ทำงานก็เป็นเพียงหัวโขน
ให้บิดา

ทว่าใครจะรู้ว่าทุกอย่างเปลี่ยนแปลงได้เสมอ เมื่อร่างท้วมของ
บิดาที่ดำรงตำแหน่งประธานบริษัทเดินเข้ามาก่อนเวลาในสภาพใบหน้า
ขริ่มจืด พัดชาผิตสังเกต พอเห็นผู้เป็นบิดาหย่อนกายลงนั่งก็รีบปรวด
เข้าไปถาม

“คุณพ่อไม่สบายหรือเปล่าคะ ทำไมสีหน้าดูไม่ดีเลย”

คนเป็นพ่อโบกมือไปมา หน้าตายังไม่คลายความตึงเครียด

“ไม่เป็นไร วันนี้พ่อก็มีประชุมสำคัญ ยังไงก็ต้องอยู่ประชุมให้จบ”

พัดชาพยักหน้าช้าๆ มองบิดาอย่างสงสัย วันนี้บิดาบอกว่าให้เข้า
บริษัทเพราะมีเรื่องสำคัญ แต่เธอก็ไม่รู้ว่าเรื่องสำคัญอะไร เธอพยายาม
ถาม แต่บิดาก็ไม่ยอมบอก

“พัดชา” คุณสมพงษ์เรียก “เขยิบไปนั่งเก้าอี้อีกตัว”

เมื่อถูกบิดาไล่ให้ไปนั่งเก้าอี้ว่างตัวถัดไปทั้งที่ที่นั่งเดิมนั้นเป็น
ที่ประจำ ก็ทำให้พัดชายิ่งสงสัยและยิ่งไม่เข้าใจมากขึ้น เมื่อบิดาไม่ได้
นั่งเก้าอี้ประธานแต่ขยับมานั่งเก้าอี้ของเธอแทนแล้วเว้นที่นั่งประธานไว้

“วันนี้คุณพ่อเป็นอะไรกันนะ เก้าอี้ประธานมีไม่นั่ง อยากรมานั่ง
เก้าอี้เธอ”

“มากันครบแล้วใช้ไหม” คุณสมพงษ์ถามขึ้น พลาดกวาดตามอง

ระดับผู้จัดการขึ้นไปนั้นมากันครบแล้ว คุณสมพงษ์จึงเข้าเรื่อง
อย่างไม่รอช้า “ที่วันนี้ผมเรียกประชุมด่วนเพราะผมมีเรื่องจะบอกทุกคน

ผมได้ทำการขายบริษัทให้กับกลุ่มอีลิทแล้ว มันอาจจะทันสมัยไปหน่อย แต่ผมจำเป็นต้องทำแบบนี้ เพื่อทุกคนจะได้มีงานทำต่อไป ไม่ต้องกลายเป็นคนตกงานเพราะผมไม่สามารถพุงบริษัทได้อีก วันนี้ผมจะแนะนำให้ทุกคนได้รู้จักกับประธานบริษัทคนใหม่ที่มาแทนผม”

มีเสียงฮือฮายิ่งกว่าฝั่งแตกรัง เพราะเป็นข่าวใหม่ ข่าวใหญ่ ที่ทุกคนเพิ่งรู้

“คุณพ่อพูดถึงเรื่องอะไรคะ ขายบริษัทอะไรกัน ทำไมพัดซาไม่รู้มาก่อน”

“หุบปากแล้วฟังพ่อ เรื่องนี้สำคัญมากนะพัดซา” คุณสมพงษ์ ตวาดบุตรสาว ทั้งที่ไม่เคยทำมาก่อน พัดซากัดปากแน่น สะบัดหน้า กลับมาใจเต้นระรัวเพราะกลัวจะทนฟังความจริงต่อไม่ได้ บริษัทนี้ไม่ใช่ของบิดาอีกต่อไปแล้วนั่นเธอ

“บริษัทของเราขาดสภาพคล่องมาลักระยะแล้ว ทางเดียวที่ดีที่สุดที่จะทำให้ทุกคนมีงาน มีเงินเดือนต่อไป คือผมต้องหาคนมาบริหารต่อ เขาเป็นนักธุรกิจรุ่นใหม่ไฟแรง ทุกคนจะได้พบเขาวันนี้”

พอคุณสมพงษ์พูดจบ ร่างสูงของคนมาใหม่ก็ก้าวเข้ามา ทำให้ทุกคนในห้องประชุมหันไปทางประตู ทุกสายตามองเป็นตาเดียวไปที่ไบรท์หน้าหล่อเหลา ดวงตาคมกริบมีแววมุ่งมั่นทำให้คนทั้งห้องนิ่งงันไปชั่วขณะ

“สวัสดิ์ครับทุกคน” เขากล่าว นิ่งลงที่เก้าอี้หัวโต๊ะที่คุณสมพงษ์เว้นว่างไว้ “ผมดีใจมากที่ได้มาพบกับทุกคนในวันนี้ หลายคนยังไม่รู้จักผม”

“ผมจะแนะนำให้รู้จักเองครับ” คุณสมพงษ์บอกอย่างเกรงใจ “นี่คือคุณณัฐเศรษฐ์ วิสุทธีรังสรรค์ ประธานคนใหม่ของเรา”

ทันทีที่คุณสมพงษ์พูดจบ สบั้นที่เปิดประตูเข้ามาทันได้ยืนพอดี ก็ชะงักค้าง มองด้วยความตกใจ คาดไม่ถึงว่าเพื่อนของหมอก้องคือ

ประธานคนใหม่ขึ้นหรอ มั่นอะไรกัน เธอลงไปหมดแล้ว

แฟ้มในมือตกลงกับพื้น ทำให้ทุกคนในห้องหันมามองเธอเป็นตาเดียว สบับกลิ่นน้ำลายลงคอแล้วรีบหยิบแฟ้มขึ้นมา

“ขอโทษค่ะ” สบับก่นดำตัวเองที่ไม่กล้าทำเรื่องน่าอายตอนนี้เลย แล้วรีบเดินเอาแฟ้มไปให้พัตชา “แฟ้มของคุณค่ะ”

พัตชารับมาแล้วเบะปากใส่ “เสียมารยาท ทำตัวเช่ซ่า”

สบับกัดปากแน่น “ดิฉันไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

“นั่นแหละ เช่ซ่า”

“คุณพัตชาครับ มีเรื่องอะไรกันหรือครับ” ณัฐเศรษฐ์ถามขึ้นเสียงนุ่ม แต่แวตตาแข็งกระด้างเย็นชาทำให้ทุกคนในห้องเงียบกริบขณะที่พัตชานิ่งอึ้งไป

เขารู้จักพัตชาเพราะอีกฝ่ายเป็นลูกสาวของสมพงษ์ คนในแวดวงธุรกิจเดียวกันจึงได้ยินข่าวคราวกันมาบ้าง ก่อนจะซื้อบริษัทนี้เขาก็สืบเรื่องครอบครัวของนายสมพงษ์มาบ้างแล้ว

ขณะที่พัตชายังรับเหตุการณ์นี้ไม่ได้ แต่ว่าแพ้ทางคนหล่อเลยเม้มปากตอบเสียงแข็ง “พนักงานทำแฟ้มหล่นเสียหาย ทำให้บริษัทขายหน้า ฉันต้องขอโทษแทนคนของฉันทัวน่ะค่ะ” เธอเคยเจอณัฐเศรษฐ์ตามงานและผับของเพื่อนแต่ไม่เคยคุยกันจริงจังเสียที เพราะเขาเย็นชา เข้าถึงยากเหลือเกิน

“ผมว่าเรื่องแค่นี้เอง ไม่เห็นต้องเสียงดังเลยนี่ครับ คุณสบับ เขาก็ขอโทษแล้วด้วย”

สบับหลบตาอยู่เลยไม่เห็นว่าร่างสูงของณัฐเศรษฐ์ลุกขึ้นจากเก้าอี้เดินตรงมาหาเธอ สบับเงยหน้าตอนที่เขาเตะข้อศอกเบาๆ แล้วยิ้มให้

“บันโอเคีไซ่ใหม่”

“คะ” ระหว่างที่เธอกำลังมึนงง เขาก็หันไปทางคนในห้องที่จูงงไม่ต่างกันว่าเหตุใดท่านประธานคนใหม่ถึงดูสนิทสนมและยังรู้จักชื่อ

ของเซลล์สาว โดยเฉพาะพัดชาที่มองตาค้าง

“ทุกคนครับ ผมว่าเราไม่ควรทำให้เพื่อนร่วมงานรู้สึกแย่ ถ้าแค่ทำผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ ก็ต่อว่าอย่างไม่ให้เกียรติแบบนี้ก็จะทำให้เสียความรู้สึกต่อกันและมีผลกระทบต่อองค์กร อีกอย่างผมไม่ชอบเรื่องการบูลลี่ด้วย ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม ที่สำคัญคุณสบันก็ขอโทษแล้ว” เขาประกาศเสียงดังฟังชัด เสียงหัวลึกลับบอกว่าไม่วิวหน้าใคร หากใครคิดจะแย้ง

หน้าหล่อๆ นั้นยิ้ม แต่ดวงตาไม่ยิ้มด้วย

“บันต้องประชุมด้วยไหม” เขาถามให้ได้ยินกันสองคน

สบันพยักหน้า หัวใจเต้นแรงแทบกระดอนออกมานอกอก ที่จริงเธอเป็นคนมีความมั่นใจ แต่เหตุการณ์เมื่อครู่ก็ทำให้เธอมีอาการเหมือนสมองบวมน้ำไปเหมือนกัน

“งั้นกลับไปนั่งที่” เขาบอกแล้วมองจนคนตัวเล็กเดินไปนั่งแล้วถึงกลับไปนั่งที่บ้าง “ผมมาเพื่อจะบอกนโยบายของผมให้ทุกคนทราบ และขอให้ทุกคนทำตามนี้ เพื่อที่จะนำพาบริษัทให้รอดพ้นจากภาวะขาดสภาพคล่อง เพื่อทุกคนจะได้มีงานทำกันต่อไป”

เหตุการณ์ในวันนี้ทำให้ทุกคนในห้องนั้นมึนงงไปตามๆ กัน ทั้งเรื่องงานและเรื่องอุบัติเหตุในห้องประชุม บริษัทขาดสภาพคล่องอย่างนั้นหรือ พนักงานในห้องนั้นเพิ่งจะทราบความจริง ขณะที่คุณสมพงษ์พูดอะไรไม่ออก ได้แต่ก้มหน้าปล่อยตามน้ำ เพราะเขาขายบริษัทไปแล้วไม่มีฐานะใดเหลืออยู่ที่นี้อีก นอกจากผู้ถือหุ้นเล็กๆ คนหนึ่งเท่านั้น ส่วนพัดชานั้นนั่งนิ่งแข็งค้าง เสียใจผิดหวังระคนกันไปหมด

“บัน นี่มันเกิดอะไรขึ้น” กุลสตรีรีบบงมือสบันออกมาคุยทันที หลังเลิกประชุม “ทำไมบริษัทเราถึงขายให้กับกลุ่มอิลิทแล้วละ แล้วยัง

เรื่องประธานคนใหม่นั้นอีก เขาใช้คนเดียวกับคุณณัฐเศรษฐ์เจ้าของโรงพยาบาลอีลิทใหม่ หล่อมากอะบัน หล่อสุดๆ หล่อจนอุ้มนใจบางไปหมดแล้ว”

สบันขำกับท่าทางอ่อนระทวยของเพื่อน “ถามรวบแบบนี่บันจะตอบคำถามไหนก่อนดี แต่ว่าเดี๋ยวก่อนนะ เขาคือเจ้าของโรงพยาบาลอีลิทเธอ”

“ใช้สิ บันไม่รู้เหรอ ตระกูลวิสุทธีรังสรรค์เขาทำธุรกิจหลายอย่าง พี่ชายดูแลธุรกิจธนาคาร น้องชายดูแลธุรกิจผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ที่เพิ่งมีข่าวแต่งงานไปไง ส่วนคุณณัฐเศรษฐ์สุดหล่อเขาดูกลุ่มโรงพยาบาลและเป็นหนุ่มหล่อคนเดียวที่ยังเป็นโสดจ๊ะ”

สบันเปลอพงข้อมูลที่เพื่อนสนิทเล่ามาเพลิน เธอไม่เคยรู้เลยว่ากุลสตรีจะมีความสามารถราวกับซีเอ็นเอ็นเช่นนี้ โดยเฉพาะเรื่องที่คุณณัฐเศรษฐ์ยังเป็นหนุ่มโสด

โสดเธออ ไม่ใช่หอรอก เขาไม่โสดแล้วละ สบันยิ้มขำอยู่คนเดียว เขาเป็นแฟนกับเพื่อนของเธอนี่เอง

“อยู่วงการยาแต่ไม่รู้จักคนในวงการ บันนี่แปลกจริง”

“ผิดหรือไง บันสนใจแต่หมอ ไม่ได้สนใจเจ้าของโรงพยาบาลนี่”

“จ๊ะ” กุลสตรีประชด “อุนไม่น่าคุยกับเครื่องจักรกระหายเงินอย่างบันเลย สนใจแต่หมอเพราะว่าเขาคือคนที่จะซื้อยาใช้ใหม่ ส่วนเจ้าของโรงพยาบาลอยู่ไกลจากห่วงโซ่อาหารเกินไปบันเลยไม่สนใจ แต่อย่าลืมนะจ๊ะ เขาเป็นคนอนุมัติให้ซื้อยา”

สบันกลอกตา “แต่ถ้าอุนถามชื่อหมอในโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ บันรู้จักแทบจะทุกคน”

“เรื่องนี้อุนไม่สู้จ๊ะ ว่าแต่คุยเรื่องท่านประธานสุดหล่อกันต่อเถอะ อุนชอบเขา”

“ว่าไงนะ”

“อุ๋นบอกว่าอุ๋นชอบเขา สเปกอุ๋นเลยอะ ถ้าได้คงเป็นแฟน
จะเป็นไงนะ” กุลสตรีพูดแล้วยิ้มหวานทำตาลอย แต่เห็นหน้าเพื่อน
ที่มองมาอย่างขำๆ ก็ตีแขนเผียะ “ไม่ต้องมาแอบขำในใจ จะขำก็ขำเลย
อุ๋นรู้หรือหน่าว่าตัวเองฝันกลางวันไม่มีทางเป็นจริง คนระดับคุณณัฐเศรษฐี
เขาไม่มองอุ๋นหรือก แต่ถ้าเป็นบันก็ไม่แฉะนะ บันสวย หุ่นดี ขาว หมวย
แถมอกใหญ่มาก”

สปันตาโต หยิกแขนเพื่อน

“อ๊วย บันหยิกอุ๋นทำไม”

“อุ๋นพูดอะไรละเมื่อกี้”

“เรื่องอกใหญ่นะเธอ ก็มันจริงนี่นา คนอะไรตัวเล็กนิดเดียว
แต่อกเบ้อเรอ แบ่งให้อุ๋นบ้างสิ”

สปันทำหน้าที่บันยาก จะหยิกเพื่อนอีกทีแต่เพื่อนก็ขยับตัวหนีหัน
“กลับมาเลย ยายอุ๋นตัวแสบ”

ขณะที่กุลสตรีวิ่งผ่านไปทางหน้าลิฟต์ สปันกำลังเดินตามไป
ก็ปะทะเข้ากับร่างสูงหนั้นแน่นของใครบางคนเข้าพอดี สปันตกใจ
หวีตร้องคำหนึ่ง

“อ๊วย ขอโทษค่ะ” เพราะรู้ว่าผิดที่มัวแต่วิ่งตามเพื่อนจนไม่ทันระวัง
เลยชนกับคนที่ออกจากลิฟต์ แต่ว่าคนนั้นดันเป็นคนที่ทำให้หัวใจของ
สปันเต้นไม่เป็นจังหวะ เมื่ออ้อมแขนที่กอดเธอไว้เพื่อไม่ให้ล้มตึงไปคือ
ประธานคนใหม่

สายตาสองคู่สบประสานกันชั่วขณะหนึ่ง ราวกับจะมองกันให้ทะลุ
ปรุปรุ่ง เหมือนบริเวณนั้นมีแค่เขากับเธอสองคน ทว่ามนตร์สะกดนั้น
ทลายลงเมื่อเสียงเล็กของกุลสตรีเรียกขึ้น

“บันเป็นอะไรไหม”

สปันได้สติรีบผละออกมาจากอ้อมแขนแกร่ง เมื่อครู่เธอเป็นบ้า
อะไรถึงได้ปล่อยยให้เขากอดอยู่ได้ตั้งนานสองนาน

“บันไม่เป็นอะไร” สบันเม้มปากแน่นตอบเพื่อน พอหันไปมองคนที่ยื่นมองเธอเงิบๆ ก็ใจเต้นแรงไม่หยุด อยากจะบ้าตายกับความรู้สึกแปลกใหม่ที่ถาโถมเข้ามา

เขาเดินออกมาจากลิฟต์ เขาลงมาที่ชั้นลิบนี้ทำไม สบันสงสัย เขาเพิ่งมาวันแรกจะมาหาใครกัน “คุณณัฐ เอ่อ ท่านประธาน”

“เรียกผมเหมือนเดิมก็ได้”

“จะดีหรือคะ ที่นันททำงานไม่ใช่ข้างนอก ให้บันเรียกท่านประธานเถอะคะ”

“งั้นเรียกท่านประธานเฉพาะในที่บริษัท แต่ออกข้างนอกเรียกชื่อเหมือนเดิมตกลงไหม”

สบันทำหน้าไม่เข้าใจ เพราะสถานะของเขาตอนนี้เปลี่ยนไปแล้ว เธอไม่กล้าตีสนิท เขาไม่ใช่แค่เพื่อนหมอก้อง แต่เป็นเจ้านาย แต่ในเมื่อเขาคือคนจ่ายเงินเดือนคนใหม่ มีหรือจึงจ้องอย่างเธอจะปรับตัวไม่ทัน

“ได้ค่ะ”

“บันทำงานที่ชั้นนี้ใช่ไหม”

เธอจะถามเขาพอดีว่าลงมาที่นี้ทำไม เพิ่งมาวันแรก แต่เดินเพ่นพ่านไม่หยุดนะคะท่านประธาน

“ใช่ค่ะ ชั้นลิบเป็นชั้นของฝ่ายการตลาด ท่านประธานจะมาพบใครคะ”

“ผมจะมาพบบัน”

“บัน” สบันขมวดคิ้วครู่หนึ่ง ก่อนเข้าใจว่าเขามาพบเธอ “มาพบบันทำไมคะ”

เขายิ้มหล่อๆ มาให้ก่อนพูดแบบที่ทำให้คนฟังใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เสรีจากการคุยกับเขาวันนี้เธอต้องไปพบหมอโรคหัวใจแล้ว

“ผมจะมาชวนไปกินข้าว นี่ก็ใกล้เที่ยงแล้ว ผมไม่รู้ว่าแถวนี้มีอะไรอร่อยบ้าง ช่วยพาผมไปหน่อย แต่เอารถผมไปก็ได้”

เดี๋ยวก่อนคะ สบั้นแย่งเขาในใจ เอารถเขาไปนี่หมายความว่าอย่างไร
เธอตกลงจะไปแล้วหรือ ตีชลุ้มเก่งนะคะ

“บันเอาข้าวกลางวันมากินเองคะ”

“บันไม่เคยเอาข้าวมากินนี่” กุลสตรีรีบแทรก เลยได้สายตาดูๆ
จากเพื่อนไปแทน เธอจะออกไปกินข้าวกับเขาได้อย่างไรในเมื่อเขา
เป็นถึงท่านประธาน

ณัฐเศรษฐ์เอาลิ้นตุนกระพุ้งแก้ม ยิ้มโประเสนท์ “แย่งจันะครับ”

“คะ” สบั้นตอบสั้นๆ หน้าร้อนผ่าว เพราะเขามองไม่หยุด เมื่อไร
จะหยุดทำหน้าหล่อใส่เสียที

“จันไว้โอกาสหน้าก็ได้ บันห้ามปฏิเสธผมอีก”

สบั้นไม่ตอบรับ ยิ้มแล้วหันไปจูงมือเพื่อนให้รีบเดินออกไปจาก
ตรงนั้น ทำให้ณัฐเศรษฐ์กระตุกยิ้มด้วยความสนใจมากขึ้นไปอีก คนอะไร
สวยและยังน่าค้นหาอีก

“หล่อมาก อุ่นอยากได้แบบนี้” กุลสตรีเพ้อออกมาหลังจาก
ถูกเพื่อนลากออกมาไกลจากพื้นที่ตรงนั้นแล้ว

“หยุดคิดเลยจ้ะ” สบั้นดึงสติเพื่อน กุลสตรีคงไม่รู้ว่าคนหล่อ่นั้น
มีเจ้าของแล้ว “เขาอาจมีแฟนแล้ว”

กุลสตรีทำหน้ามู๋ “หล่อขนาดนี้ต้องมีเจ้าของอยู่แล้วละ อุ่น
ไม่แปลกใจหรอก ว่าแต่ทำไมเขาถึงมาซื้อบริษัทเรา คุณสมพงษ์ทำไม
ถึงขายให้เขาอะ”

“บันเองก็อยากรู้ แต่ว่าตอนนี้สบายใจได้อย่างหนึ่งว่าหน้าที่
การงานและเงินเดือนพร้อมค่าคอมมิชชั่นทุกอย่างเหมือนเดิมไม่มีอะไร
เปลี่ยน ท่านประธานยืนยันแล้วว่าให้เงินพวกเราทุกคนเท่าเดิม แค่นี้
แหละที่บันอยากรู้”

“หืม ยายซิงก ห่วงแต่เรื่องเงิน”

“ก็มันจริงนี่นา ทำงานก็ต้องอยากได้เงิน ส่วนคนหล่อก็ได้แต่มอง

กินไม่ได้สักหน่อย”

“แต่เอาไปนอนกอดแก้หนาวได้นะจ๊ะ”

“ฝันกลางวันอีกแล้ว” สปันจิ้มหน้าผากเพื่อน

กุลสตรีม้วยหน้าแล้วถามขึ้นพร้อมหรีตจวบผิต “เดี๋ยวนะบัน อุ๋น จะถามอยู่เซียว บันกับท่านประธานคนใหม่รู้จักกันมาก่อนหรือเปล่า ทำไมถึงมาชวนไปกินข้าวกลางวัน อย่าปิดหรือคิดจะโกหกกว่าไม่รู้จักกันมาก่อนนะ อุ๋นไม่เชื่อเด็ดขาด”

สปันนิ่งงันไม่ตอบในทันที จะตอบว่าไงดีนะ ระหว่างคิดว่าจะหาคำตอบแบบไหน กุลสตรีก็คะยั้นคะยออีก “ว่าไงบัน รู้จักกันมาก่อนใช่ไหม” กุลสตรีคะยั้นคะยอ

“อืม ก็รู้จักมาก่อนตอนไปเยี่ยมคุณพ่อที่โรงพยาบาล แต่ตอนนั้นบันไม่รู้ว่่าท่านประธานจะมาซื้อบริษัทเรานะ ที่รู้จักเพราะท่านประธานเป็นเพื่อนกับหมอก้อง ก็เลยรู้จัก”

“บังเอิญมาก”

“ใช่ บังเอิญมาก”

กุลสตรีขมวดคิ้วอย่างคนช่างสงสัย “บันรู้อะไรใหม่ สายตาของท่านประธานตอนมองบันเหมือนอยากจะทำอะไรกับบันออกมาเลยนะ มองแบบตาทวนหน้ามากอะ ท่านประธานลอบมองบันตั้งแต่ในห้องประชุมแล้ว อุ๋นแอบเห็น ไม่รู้คิดอะไรกับบันหรือเปล่า”

“สายตาอุ๋นต้องแย้ไปแล้วละ เขาไม่ได้คิดอะไรกับบันหรอก” สปันหัวเราะ เพราะว่าเขาเป็นแฟนกับหมอก้องต่างหาก

“ไม่จริง อุ๋นไม่เคยมองพลาด ก็เหมือนที่อุ๋นมองว่าพี่หนึ่งกับยายคุณพ่อดาแอบกินกันก็ยังเป็นเรื่องจริงเลยเห็นไหม” พอพูดจบ กุลสตรีก็รีบเอามืออุดปาก “ขอโทษนะบัน อุ๋นไม่น่าพูดถึงเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก บันไม่ได้คิดอะไรแล้ว อีกอย่างเรื่องจริงนี้หาแต่ว่าต่อไปอุ๋นอย่าพูดถึงเรื่องของพวกเขาอีกก็พอ บันไม่ยอมรับรู้แล้ว”

กุลสตรีรีบเกาะแขนเอาใจ “รับรองว่าจะไม่พุดอีก อุ่นก็ไม่อยากพุดถึงเท่าไร แขนงปาก”

สปีนหัวเราะเบาๆ แล้วนั่งประจำโต๊ะทำงานของตัวเอง กระทั่งเย็นเลิกงานเชลล์คนสวยก็เก็บของสะพายกระเป๋าออกมา แต่ว่ากุลสตรีนั้นกลับไปก่อนแล้วเพราะมีนัดกับลูกค้า ส่วนคนอื่นๆ ยังประชุมงานกับจอมพลเพราะทำยอดขายได้ไม่ดี สปีนก็มอมองเวลาเธอต้องรีบไปโรงพยาบาลแล้ว

ร่างบอบบางเดินไปที่ชั้นจอดรถ ทว่าเมื่อสตาร์ทก็พบว่าเครื่องยนต์ไม่ติด สปีนถอนใจยาว

“เสียอีกแล้วหรือเนี่ย” สปีนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาแล้วกดโทร.หาช่างคู่มือที่เรียกใช้บริการประจำ “มาที่เดิมนะคะ” เธอบอกกับช่าง

เมื่อโทร.บอกช่างเรียบร้อยแล้วสปีนก็เก็บของออกมากลับไปนั่งรอที่ออฟฟิศ พอดีกับคุณอัจฉราซึ่งมีตำแหน่งรองกรรมการผู้จัดการเดินลงบันไดมาพอดี

“ปิ่นนั่งรออะไรจ๊ะ”

“คุณอัจฉรา สวัสดีค่ะ” สปีนลุกขึ้นยกมือไหว้ “ปิ่นรอช่างมาลากรถไปค่ะ”

“รถเสียอีกแล้วหรือจ๊ะ”

สปีนพยักหน้าเหวอๆ รถเธอเสียบ่อยจนเพื่อนร่วมงานจำได้

“อีกนานไหม พี่ก็รีบเสียด้วยสิ จะต้องไปปรับลูกที่บ้านคุณตาคุณยาย ไม่งั้นจะรอเป็นเพื่อน”

“คุณอัจฉราไม่ต้องรอเป็นเพื่อนปิ่นหรอกค่ะ รีบไปปรับลูกเถอะค่ะ ปิ่นรอคนเดียวได้”

สปีนตอบพร้อมรอยยิ้ม แต่คิดไม่ถึงว่ามีใครอีกคนเดินตามอัจฉราไปด้วย อัจฉรายิ้มให้คนที่เดินตามหลังมาเพราะเพิ่งประชุมกันจบ เพิ่งมาทำงานวันแรกก็เรียกเธอประชุมถึงเย็นแล้ว “ปิ่น พี่ลืมบอกว่า

ท่านประธานชมบั้นด้วยนะว่าทำยอดขายเก่ง”

สบันยิ้มหวาน

“ขายเก่งแบบนี้ถอยรถใหม่เลยสิครับ”

“ก็คิดเหมือนกันค่ะ แต่ว่ารอเก็บเงินอีกสักพักดีกว่า”

“ท่านประธานคะ รถของน้องบั้นเสีย เรามีนโยบายช่วยเซลส์ ให้ใช้รถของบริษัทได้ ฉันจะทำเรื่องให้น้องบั้นยืมรถดีไหมคะ”

ณัฐเศรษฐ์มองคนสวยที่ยืนมองเขาด้วยแววตาดีใจ “ไม่ดีกว่าครับ เรื่องนี้ผมขอทบทวนหน่อยดีกว่า ตอนเลิกประชุมคุณอัจฉราบอกว่า ต้องรีบกลับไปรับลูกที่บ้านคุณแม่ไม่ใช่หรือครับ ทำไมยังไม่รีบกลับอีก เดี่ยวรอดิฉันนะครับ”

“จริงด้วย มัวแต่คุยเพลีน ฉันขอตัวก่อนนะค่ะ” อัจฉรารีบ โบกไม้โบกมือลาแล้วรีบเดินออกไป ทั้งให้สบันยืนหนึ่งอยู่กับที่

ณัฐเศรษฐ์เห็นสบันยืนหนึ่งค้ำ ในมือมีกระเป๋าโน้ตบุ๊ก ที่ปามี กระเป๋าสะพายข้าง และยังมีแฟ้มเอกสารถือไว้อีก เขาเลยเดินไปใกล้ๆ ขณะที่สบันมองด้วยความตกใจ

“ท่านประธานทำอะไรคะ”

“ไม่มีอะไรแล้ว เรียกชื่อดีกว่าครับ”

“เออ ค่ะ คุณณัฐจะทำอะไรคะ”

เขายิ้มแทนคำตอบแล้วเอื้อมมือที่สวมนาฬิการาคาแพงมาที่เธอ เขาดึงกระเป๋าโน้ตบุ๊กไปถือไว้ “ผมช่วยถือ เดี่ยวบ่จะหลุดก่อนนะครับ”

“มะ ไม่ต้องหรอกค่ะ” สบันตั้งคั้น แต่กลายเป็นว่าไปจับมือเขาไว้แทน

เหมือนไฟชอร์ตเบาๆ ทำให้สบันสะดุ้ง ดวงตาประสานกับเขา อย่างจิ้ง ก่อนจะผละมือออกมา นิ้วหน้าราวกับถูกของร้อนลวกมือ

“บั้นเกรงใจค่ะ ไม่ต้องช่วยถือก็ได้”

“ผมเป็นผู้ชายจะเห็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ถือของหนักได้ยังไง ผมช่วย

ดีกว่า”

“บันเกรงใจคุณณัฐค่ะ”

“ไม่ต้องเกรงใจครับ ผมยินดีช่วย ช่างจะมาถึงเมื่อไร”

สปันเลยได้สติตอนที่เขาถาม เธอโทร.เช็คช่างอีกครั้งก็ได้รับคำตอบว่าใกล้จะมาถึงแล้ว “เขาอยู่หน้าตึกแล้วค่ะ ขอขอบคุณที่อยู่เป็นเพื่อนนะคะ”

“ขอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นแทนคำขอบคุณได้ไหมครับ”

“ขออะไรคะ”

“ขอเบอร์ไว้อายุเรื่องงานได้ไหม”

สปันจ้องหน้าเขา ถ้าขอเบอร์เพื่ออายุเรื่องงานก็ไม่่น่ามีปัญหาอะไร แม้จะดูแปลก แต่ว่าในที่สุดสปันก็พยักหน้าแล้วบอกเบอร์เขา ณัฐเศรษฐ์ หยิบโทรศัพท์รุ่นใหม่ล่าสุดขึ้นมาแล้วกดบันทึกเบอร์ “ขอไอดีไลน์ด้วยครับ”

“ค่ะ”

“ไอดีไลน์ด้วยครับ เพื่อติงเข้ากลุ่มไลน์ผู้บริหาร”

สปันขมวดคิ้ว มีกลุ่มไลน์ผู้บริหารด้วยหรือ เธอไม่ยกฐ์ แต่ว่าถ้าเป็นเรื่องงานก็ไม่่น่ามีปัญหาอะไร เธอให้คำตอบตัวเองเหมือนเดิม

“ได้ค่ะ” สปันบอกไอดีไลน์เขา เท่ากับว่าตอนนี้เธอมีเบอร์ท่านประธานและยังเป็นเพื่อนกับเขาด้วย เขาช่างเป็นเจ้านายที่ละเอียดรอบคอบจริงๆ สปันคิดแล้วยิ้มให้เขา นั่นทำให้คนหล่อมองด้วยความชอบใจ อมยิ้ม แล้วบันทึกชื่อของสปันว่า VIP

บอกไลน์ไอดีกับเขาไม่นานช่างก็มาถึง ตรวจสอบอาการแล้วช่างคนเดิมก็เรียกรถลากมา สปันยื่นมองรถที่ถูกลากออกไปแล้วต้องเบนหน้าหนีด้วยความสงสารรถและสงสารตัวเอง

“ไปโรงพยาบาลไข้ไหม เดี่ยวผมไปส่ง” ณัฐเศรษฐ์ถาม

สปันเลิกคิ้วมองเขา “บันไปเองได้ค่ะ”

“ผมจะไปหาหมอก้อด้วย ไปด้วยกันก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจ”

“จะดีหรือคะ บัน เอ๋...”

ณัฐเศรษฐ์เลยช่วยตัดสินใจด้วยการเดินนำหน้าไป ขณะที่สบันเห็นเขาเดินไปพร้อมกับกระเป๋าน้ำตบึกก็รีบวิ่งตามเขาไปทันที

“คุณณัฐ กระเป๋าน้ำตบึกของบัน” เธอเดินเกมวิ่งตามเขาไปถึงรถเฟอร์รารีคันหรู แล้วชี้มือไปที่ช่องของเธอซึ่งอยู่ในมือเขา “ขอกระเป๋าคืนด้วยค่ะ”

“อยากได้หรือครับ”

“ใช่ค่ะ บันจะเอาไปตอบเมลลูก้าคะ ขอบันคืนนะคะ”

ณัฐเศรษฐ์นี้กสนุกขึ้นมาเมื่อเห็นใบหน้าน่ารักมีแววออกอ้อนแล้วนึกถึงยามที่รางวัลรชเรเต็มไม้เต็มมือของสบันนอนอยู่ใต้ร่าง

บ้าง

เขาสารถออกมาแล้วสะบัดความคิดทாம்ทีนออกไป

“ถ้าอยากได้ก็ขึ้นรถไปกับผม” เขาบอกแล้วนุ้ยไปไปที่รถ ขณะที่สบันมองหน้าคนหล่อด้วยความไม่เข้าใจ ทำไมเขาต้องมายุ่งกับของของเธอด้วย แต่คนที่ยึดกระเป๋าวัวในมือก็ไม่สนใจเมื่อเขาขึ้นรถไปประจำที่คนขับเรียบร้อยแล้ว

สบันเหวอ รีบก้าวตามไปนั่งที่ข้างคนขับ “คุณณัฐทำแบบนี้ไม่ถูกเลยนะคะ หยิบของบันไปเฉยเลย” สบันต่อว่าเขาทันทีที่ขึ้นมานั่งบนรถ

“บันขึ้นมาบนรถผมเองนะครับ ทำไมถึงบอกว่าผมทำไม่ถูก แล้วโน้ตบุ๊กนี่อยากได้คืนก็ได้ครับ แต่ว่าผมจะจอดอีกทีก็คือที่โรงพยาบาล”

เขาบอกแล้วยิ้มยวนมาให้ ทำให้สบันได้แต่มองอย่างเช่นเขี้ยว นี่คือตัวตนจริงของเขาใช่ไหม กวนประสาทสุดๆ ไปเลย แต่ก็ยังสงสัยอยู่ดีว่าเขาทำแบบนี้ทำไม แกล้งเธอให้โมโหน่าสนุกหรือ เขาอยากไปส่งก็ดี เธอนั่งรถเขาไปก็สบาย ในเมื่อมีสารพัดให้มาขับรถให้

สบันไม่ได้คุยกับเขา ณัฐเศรษฐ์เองก็ไม่ได้ชวนคุยอะไรมาก กระทั่ง

ถึงโรงพยาบาล

“ผมจะไปเยี่ยมคุณพ่อของบันด้วย”

“อ้าว ไหนว่าจะมาหาหมอก็องไม่ใช่หรือคะ” สบันถามหลังจาก
ลงรถมาแล้ว

“วันนี้หมอก็องหยุด ผมไม่ได้บอกบันเหรอ”

สบันจ้องตาเขา “บอกค่ะ แต่บอกว่ามีนัดกับหมอก็องที่โรงพยาบาล
ไม่ได้บอกว่าเป็นหมอก็องหยุด” ถ้าเป็นเพื่อนกันเธอจะแหวี่ใส่มากกว่านี้อีก
โทษฐานที่พูดจาไม่อยู่กับร่องกับรอย

“ผมพูดผิดมั้ง เอาเถอะ นี่ไม่ใช่ประเด็นหรอก บันไม่รีบไปเยี่ยม
คุณพ่อหรือครับ”

สบันกลอกตาไปมา เขาพูดจาพลิกลิ้นเร็วจนเธอตามไม่ทัน

“คุณณัฐอยากไปเยี่ยมคุณพ่อของบันจริงๆ หรือคะ คือบันคิดว่า
บันไม่รู้จะแนะนำคุณว่ายังไงดี”

“บันบอกว่าผมเป็นเจ้าของบริษัทแวมะมาส่งไงครับ ท่านจะได้
ไม่สงสัยว่าผมเป็นใครแล้วก็ดูน่าเชื่อถือด้วย”

สบันเบิกตากว้างมองคนพูด เขาเจ้าเล่ห์ขนาดนี้เลยหรือเนี่ย แต่
ก็เป็นเรื่องจริงอย่างที่เขาพูด เขาเป็นเจ้านายของเธอนี่นา “ก็ได้ค่ะ”

ในเมื่อเขาอยากไปเยี่ยม สบันก็ไม่ว่าอะไร เขามีน้ำใจ
มาส่งและยังต้องการมาเยี่ยมบิดาอีก จะใจดำขับไล่กลับไปก็ดูไม่ดี ทั้งที่
รู้สึกว่าเขาแปลกประหลาดแต่ก็ไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่

สบันเดินเข้าไปที่ห้องพักโดยมีร่างสูงสมาร์ตของณัฐเศรษฐ์เดิน
ตามหลัง สบันรู้สึกว่ามีสายตาดูหลายคู่พุ่งมาที่เธอ แต่เมื่อสังเกตเห็นสายตา
เหล่านั้นดีๆ จึงพบว่าพวกเขาไม่ได้มองเธอ

หมอ พยาบาล และเจ้าหน้าที่เหล่านั้นเขามองคนที่เดินตามหลัง
เธอต่างหาก จริงสิ เธอลืมไปได้ยังไงว่าเธอเป็นเจ้าของโรงพยาบาล
ดังนั้นการที่เจ้าหน้าที่เหล่านั้นมองไปที่เธอและบางคนก็ยกมือไหว้

จึงไม่ใช่เรื่องแปลก

สบันหันไปมองเขา ในมือเขายังมีกระเป๋าไน้ตบูกของเธอ

“บันถือกระเป๋าเองดีไหมคะ”

เขาเลิกคิ้วสูง “ทำไมยังมีปัญหาอะไรอีกเธอ ผมถือมาถึงที่นี่แล้ว”

ณัฐเศรษฐ์ถามด้วยความสงสัย จู่ๆ สบันก็หันมาขอกระเป๋าคืน

“คุณณัฐเป็นเจ้าของโรงพยาบาล ส่วนบันเป็นเซลล์ขายยา บันกลัวคนเข้าใจผิดค่ะ”

“เข้าใจผิดว่าเรามีซ่มติดกันแล้วบันจะมาขายยาที่นี่ไม่ได้อีกงั้นหรือ”

สบันหน้าแดง “ก็จริงไหมล่ะคะ” เสียงหวานพิมพ์ สายตาคนเหล่านั้นยังมองไม่วางตาจนเธอรู้สึกไม่สบายใจ “ถ้าใครเอาไปเม้าท์ละแยเลย ปากคนยาวยิ่งกว่าปากอีกาซะอีก”

ณัฐเศรษฐ์อมยิ้ม สบันจะกลัวขายยาไม่ได้อีกทำไม ในเมื่อเขาเพิ่งซื้อบริษัทขายของเธอไป และเขาก็ต้องสั่งซื้อยาจากที่นั่นเพื่อป้อนโรงพยาบาลของเขาอยู่แล้ว ซึ่งโรงพยาบาลมีตั้งหลายสาขา

“บันลืมไปหรือเปล่าว่าผมเพิ่งซื้อบริษัทขายที่บันทำงานอยู่มาเป็นของผม”

“บันไม่ลืมค่ะ แต่ยังไงบันก็ต้องมาขายยาให้คุณหมอที่นี่เหมือนเดิม ถ้าเกิดมีใครไม่ชอบบันมันก็จะคุยกันยาก บันไม่อยากมีปัญหากับเพื่อนร่วมงาน”

“เพื่อนร่วมงานหรือคนที่มีผลประโยชน์ให้กันแน่ เอาดีๆ”

“คุณณัฐ” สบันแหงที่เขารู้ทัน

“ผมแซวเล่น ถ้าอย่างนั้นบันจะให้ผมทำยังไง”

“ทำยังไง” สบันทวนคำพูดของเขาแล้วก็ส่ายหน้า เพราะเธอก็นึกไม่ออกว่าตัวเองต้องการให้เขาทำอะไรกันแน่ เพราะเขาก็ไม่ได้ทำอะไรเกินเลย สรุปคือสบันเลยไม่รู้จะบอกอย่างไรดี

“ผมกับบันเราเป็นเพื่อนกันได้ ทำไม่ต้องกลัวคนมองไม่ดีด้วย หรือว่าบันชอบผม เลยกกลัวคนรู้”

สปันเบิกตาโตปฏิเสธเสียงหลง “ไม่จริงนะคะ บันไม่ได้คิดแบบนั้นสักหน่อย คุณณัฐเป็นเจ้านาย บันจะคิดแบบนั้นได้อย่างไร เราเป็นแค่เจ้านายกับลูกน้องเท่านั้นเอง” สปันตอบเร็ว แต่ยังไม่ตอบได้ค่อนงกก็ยังรู้สึกเหมือนคนทำความผิดที่รับลนลานหาคำแก้ตัว

“ถ้าบันคิดแบบนั้นก็ไม่ต้องกลัวใครเอาไปเฝ้าฯ ใครจะพูดอะไร ก็ปล่อยเขาไป แค่นี้ให้เราได้ยินก็พอ”

“คะ” สปันมองหน้าเขาด้วยสายตาเหลือเชื่อ แต่เฝ้าฯไม่ให้เราได้ยินก็พอ นี่เขาต้องเจอกับอะไรมาบ้างถึงได้เฝ้าฯหาไม่รู้สิกรู้สักกับคำพูดคนแบบนี้ สปันอยากรู้ขึ้นมาเสียแล้ว

“รีบไปเยี่ยมคุณพ่อบันเถอะ เดี่ยวคุณพ่อคุณแม่จะรอ”

“เรียกคุณลุงคุณป้าดีกว่าไหมคะ” สปันเสนอ

“เรียกคุณพ่อคุณแม่เหมือนบันนั้นแหละง่ายดี” เขาตอบ

สปันขมวดคิ้วไม่เข้าใจ แต่ครั้นจะเถียงด้วยอีก จึงรีบเดินให้ห่างจากเขา

ตอนที่มาถึงห้องพักของบิดา มารดากำลังเตรียมอาหารเย็นพอดี ส่วนบิดานั้นกินข้าวกินยาไปแล้ว ส่วนน้องชายก็นั่งอยู่ที่โซฟา

“สวัสดีค่ะคุณพ่อคุณแม่” สปันยกมือไหว้บิดามารดา

สายตาของทุกคนในห้องมองมาที่สปันก่อนจะเคลื่อนย้ายไปที่ใครอีกคน สปันไม่ได้มาคนเดียว หากแต่พาหนุ่มหล่อมาติดมาด้วย สปันเห็นสายตาเป็นเครื่องหมายคำถามจากทุกคนจึงรีบอธิบาย

“คุณพ่อคุณแม่คะ นี่คุณณัฐเศรษฐ์เจ้านายบันค่ะ คุณณัฐคะ นี่คุณพ่อคุณแม่ของบันค่ะ”

“สวัสดีครับ ผมณัฐเศรษฐ์ครับ” คนหล่อยกมือไหว้อย่างนอบน้อม ทำให้ผู้สูงวัยทั้งสองรีบยกมือรับไหว้

“ไหว้พระเถอะจ๊ะ”

“คุณพ่อคุณแม่คะ คุณณัฐเป็นเจ้านายของบ้าน แล้วก็ยังเป็นเจ้าของ
ช่อดอกไม้ที่เราหาเจ้าของไม่เจอด้วยค่ะ” สปันบอกพร้อมรอยยิ้ม

“ชอบคุณมากนะคะ” คุณรัญญาพูด

“ไม่เป็นไรครับ เล็กน้อยเท่านั้น”

คุณรัญญายิ้มตอบ แต่สายตาลอบมองสำรวจแปลกใจกับท่าทาง
เจ้านายของบุตรสาว ขณะที่สปันรีบบอกราวกับกลัวจะถูกเข้าใจผิด

“คุณณัฐเป็นเพื่อนกับหมอกิ่งด้วยนะคะคุณแม่”

“บังเอิญจริงๆ”

“ไอ้ค๊ะ โลกกลมมาก” สปันตอบมารดา แต่ยังไม่ครบเรื่อง
ที่ณัฐเศรษฐีไปถึงเจ้าของบริษัทยาที่เธอทำงานและเป็นเจ้าของ
โรงพยาบาลแห่งนี้ด้วย เธอไม่ยากให้บิดามารดาตกใจ ตั้งใจว่าตอนเขา
กลับไปแล้วอยู่ตามลำพังกับคนในครอบครัว เธอค่อยบอกทุกคนอีกที

“ชอบคุณที่มาเยี่ยมนะคะ” บิดาของสปันพูด พลังมองคน
มาเยี่ยมด้วยสายตาพิจารณา ปกติบุตรสาวไม่เคยพาหนุ่มมาแนะนำ
แต่ครั้งนี่กลับพามา “เป็นเจ้านายของบ้านหรือครับ แต่ยังคงดูหนุ่มแน่น
อยู่เลย”

ณัฐเศรษฐียิ้มบางๆ

“คุณณัฐเศรษฐีคะ นี่น้ำค๊ะ” นางรัญญานำขวดน้ำมาให้พร้อม
หลอด

“ขอบคุณครับ” คนถูกชมว่าหนุ่มแน่นหันไปขอบคุณผู้ส่งวัย
“ผมมีของมาเยี่ยมด้วยครับ” เขายื่นกล่องรังนกให้คนป่วย เขาแวะซื้อ
ที่ร้านค้าในโรงพยาบาลก่อนจะขึ้นมาเยี่ยม

“ขอบคุณมากครับ ที่จริงไม่น่าลำบากเลย”

“ไม่ลำบากเลยครับ บันบอกว่าคุณพ่ออาการดีขึ้นมากแล้ว ผมว่า
อีกไม่นานก็กลับบ้านได้แล้วนะคะ”

“เรียกผมว่าลุงดีกว่าครับ อย่าเรียกว่าพ่อเลย”

“ผมขอโทษครับ คุณลุง ผมไม่ได้ตั้งใจพูดให้คุณลุงไม่สบายใจแล้วคุณหมอบอกไหมครับว่าจะได้กลับบ้านเมื่อไร”

“คุณหมอบอกว่าคงเร็วๆ นี้ ผมเองก็อยากกลับบ้านแล้วครับ คิดถึงบ้านที่ต่างจังหวัดด้วย”

“บ้านที่ต่างจังหวัด” ญัฐเศรษฐ์ถาม นี่เป็นเรื่องใหม่ที่เขาเพิ่งรู้

“ใช่ครับ ครอบครัวเราเดิมที่อยู่ที่จังหวัดน่าน บ้านที่กรุงเทพฯ เป็นบ้านเช่าให้ยายกับน้องชาย ผมกับคุณธัญญาเพิ่งมาอยู่ตอนที่ผมมารักษาตัวที่นี่”

“คุณพ่อท่านตั้งใจว่าถ้าหายดีแล้วก็จะกลับน่านเลยล่ะ” สบันเสริม

“ถ้าคุณพ่อคุณแม่กลับบ้านแล้ว ผมอยู่ดูแลพี่บันได้ครับ คุณพ่อไม่ต้องห่วง”

ญัฐเศรษฐ์เลยหันไปทางน้องชายของสบัน เด็กหนุ่มมองเขาคู่หนึ่งก่อนจะยกมือไหว้ “สวัสดิ์ครับ”

ญัฐเศรษฐ์รับไหว้ สายตาเด็กหนุ่มที่มองเขาเหมือนไม่ค่อยพอใจเท่าไร สงสัยคิดว่าเขามาเกาะเกาะพี่สาว ญัฐเศรษฐ์ยิ้ม เด็กหนุ่มนั้นคิดถูกแล้ว ฉันทจะจีบพี่สาวนายน

“คุณลุงครับ ช่วงนี้ต้องกินของบำรุงร่างกายเยอะๆ เพื่อฟื้นฟูสุขภาพ ถ้าขาดเหลืออะไรบอกผมได้ทันทีเลยนะครับ”

“ผมคงไม่รบกวน”

“ไม่รบกวนเลยครับ ผมยินดี”

“ยายป็นทำงานกับคุณญัฐเศรษฐ์นานหรือยังครับ” คุณปรเมศเปลี่ยนเรื่อง

ญัฐเศรษฐ์ยังไม่ทันตอบ สบันก็ชิงพูดขึ้นก่อน เธออยากจะบอกกับบิดามารดาด้วยตัวเองว่าเขาเป็นเจ้านายใหญ่ที่บริษัท “คุณญัฐคะ ไหนว่าต้องรีบกลับบ้าน”

ณัฐเศรษฐ์หันหน้ากลับมาเลิกคิ้วสูง เขานะหรวอรีบกลับบ้าน

“คุณณัฐจะกลับเลยใช่ไหมคะ ไปค่ะ ลากุณพ่อคุณแม่ของบ้านเลยก็ได้ค่ะ ไม่ต้องเกรงใจ” สบันจัดการให้เขารีบกลับไป เพราะยิ่งเขาอยู่ที่ยิ่งทำให้ทุกคนสงสัยมากขึ้น

ณัฐเศรษฐ์ยิ้มบางๆ พร้อมกับยกมือขึ้นไหว้ “งั้นผมลากลับก่อนนะครับคุณลุงคุณป้า”

“ครับ” บิดาของสบันบอก

“เดี๋ยววันไปส่งคุณณัฐก่อนนะคะคุณพ่อคุณแม่” สบันบอกจบก็รีบเปิดประตูรอ ณัฐเศรษฐ์เห็นท่าทางร้อนรนของสาวน้อยก็ยอมเดินออกไป

ตอนที่ประตูปิดลง สบันก็เผลอระบายลมหายใจออกมา

“บันดูตื่นเต้นที่ผมไปเจอคุณพ่อคุณแม่ของบ้าน”

“บันไม่เคยพาผู้ชายมาเจอคุณพ่อคุณแม่ คุณณัฐเป็นคนแรกแล้วเห็นสายตาคูณพ่อคุณแม่บ้านใหม่คะ ท่านมองคุณณัฐไม่วางตาเลย บันกลัวท่านเข้าใจผิด”

“เข้าใจผิดว่า”

“เข้าใจผิดว่าคุณณัฐ...” สบันหยุดพูด เธอประหม่าเกินกว่าจะบอกเขาว่าการที่เขามาแบบนี้มันเหมือนเขาจีบเธอ แต่เธอรู้ว่ามันไม่ใช่ เพราะเขามีคนที่คบอยู่แล้ว

ร่างสูงของชายหนุ่มที่มีเสน่ห์แห่งบุรุษเพศเต็มเปี่ยมขยับเข้าใกล้สาวสวย เขาจ้องมองสบันด้วยสายตาชนิดหนึ่งที่ทำให้คนมองต้องงะแล้วกัดปากแน่น

“ผมไม่ได้เป็นเกย์ ไม่ได้ชอบหมอก็อง ผมเป็นรุ่นพี่เขา แต่สนิทเหมือนเพื่อนกัน”

คำพูดของเขาที่บอกมาทำให้สบันอ้าปากค้าง มองเขาอย่างมีนงมือหนาที่สวมนาฬิการาคาแพงขยี้จมูกเธอเบาๆ ราวกับจะเรียกสติ

ที่ตกตะลึงให้กลับคืนมา

“ผมจะกลับก่อน พรุ่งนี้เจอกันที่ทำงาน”

เขาหมุนตัวเดินออกไป ก่อนจะหันมาทิ้งท้ายแบบที่คนฟังยังเอืออ้าง “ถึงบ้านแล้วโทร.มาบอกด้วยนะครับ”

สปันยืนงง ให้เธอโทร.กลับ ทำไมต้องโทร.กลับด้วยล่ะ หัวใจดวงน้อยเต้นแรงขึ้นมาอีกระลอก แถมคำพูดที่เขาทิ้งไว้เมื่อครู่ก็กระแทกใจเต็มเปา

ผมไม่ได้เป็นเกย์ ไม่ได้ชอบหมอก้อง

ให้ตายเถอะ นี่เธอเข้าใจผิด เขารู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ สปันเดินเอือๆ กลับเข้าไปในห้องอีกทีก็พบกับสายตาเต็มไปด้วยคำถามมากมายของบิตามารดา

“คุณพ่อคุณแม่มองบันแบบนี่คือมีคำถามใช่ไหมคะ”

“คุณณัฐเศรษฐ์เป็นแค่เจ้านายจริงๆ หรือบัน” บิตาถามทันทีที่ลูกสาวเดินกลับเข้ามา

“จริงสิคะ เขาเป็นเจ้าของโรงพยาบาลนี่ แล้วก็เพิ่งไปซื้อบริษัทใหม่ที่ปั่นทำงาน แล้วบังเอิญว่าเขาต้องมาที่โรงพยาบาล บันเลยดิตรรถเขามาค่ะ”

“เดี๋ยวก่อนนะบัน เมื่อกี้บันพูดว่ายังไงนะลูก” คนเป็นพ่อถาม

“เขาเป็นเจ้าของโรงพยาบาลอีลิทและบริษัทที่ปั่นทำงานอยู่ค่ะ”

คนเป็นพ่อเป็นแม่มองหน้ากันด้วยความตกใจ ก่อนจะหันไปทางบุตรสาว “พ่อไม่เข้าใจ คนระดับนั้นทำไมเขาต้องมาเยี่ยมพ่อพร้อมกับบัน เขาเป็นถึงเจ้าของกิจการใหญ่โต ส่วนบันเป็นแค่เซลล์ไม่ใช่หรือลูก”

“คุณพ่อคุณแม่คะ อย่าเพิ่งคิดไปไกลค่ะ ไม่มีอะไรแบบที่คุณพ่อคุณแม่คิดเลย บันยืนยัน”

“จริงนะบัน” คนเป็นแม่ยังถามต่อ ออดห้วงไม่ได้ ถ้าพ่อหนุ่ม

คนนั้นเป็นเจ้าของโรงพยาบาลแห่งนี้ ทั้งยังเป็นเจ้าของบริษัทยา
ที่บุตรสาวทำงาน ก็นับว่ารวยมาก แถมหน้าตาก็หล่อเหลาไม่น้อย นาง
กลัวว่าเขาจะมหาลอกทีสนิทกับลูกสาว แล้วหลังจากนั้นนางไม่กล้า
คิดต่อเลย

“จริงๆ ค่ะคุณแม่ บั้นขอยืนยัน บันรู้จักตัวเองดีว่าบันเป็นใคร
เขาเป็นใคร เขาหล่อรวยขนาดนั้น บันไม่พาตัวเองไปสนิทกับเขาเกินกว่า
เจ้านายลูกน้องแน่นอนค่ะ” สบันยิ้ม เพราะรู้ว่าสิ่งที่บิดามารดาหวังนั้น
คืออะไร เธอเองก็พยายามไม่หลงเสน่ห์อันมากล้นของเขา ต้องคอย
พยายามเตือนตัวเองเสมอว่าเขาเป็นเจ้านาย ส่วนเธอเป็นลูกน้อง

“พี่บัน แล้วรถพี่บันล่ะไปไหน ทำไมถึงมากับเขา” น้องชายถามขึ้น
บ้าง ตอนนั้นสบันเหมือนจำเลยที่ยืนอยู่ต่อหน้าศาลและอัยการ

“รถเสีย พี่โทรเรียกช่างให้มาลากไป”

“พี่บัน ปีนว่าคุณณัฐเศรษฐีอะไรนั่นเขาเหมือนจิบพี่บันอยู่เลยนะ
ถ้าเป็นแค่เจ้านายทำไมต้องมาส่งพี่บันแล้วยังตามมาเยี่ยมมคุณพ่อด้วย”

สบันทำหน้าเหมื่อย “พี่บอกแล้วไง เขาแค่บังเอิญจะมาที่โรงพยาบาล
พอดี เลยแวะมาเยี่ยมมคุณพ่อ เขาไม่ได้จิบพี่สักหน่อย เราคิดมากไป”

“ป็นว่าพี่บันไม่รู้ตัวว่าเขาชายขนมจิบอยู่หรือเปล่า”

คนเป็นแม่ที่คิดไม่ต่างจากลูกชายริบห้าม นางเห็นสีหน้าสบัน
เหมือนคนถูกบีบคั้นหนักก็สงสาร ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็เชื่อใจลูก

“ป็น พี่เขาบอกว่าคุณณัฐเศรษฐีไม่ได้จิบก็ไม่ได้จิบลิ ไม่เชื่อพี่
หรือไง”

“ป็นเชื่อพี่บัน แต่แค่สงสัยเท่านั้น”

“เลิกสงสัยเรื่องไม่เป็นเรื่อง แค่เขาขอมาเยี่ยมมคุณพ่อไม่ได้แปลว่า
เขาจิบพี่สักหน่อย ถ้าคิดแบบนั้นหมอก้องก็เป็นแฟนพี่ไปแล้วสิ” สบัน
อธิบาย เธอไม่ได้ชอบเขาแบบซู้สาว แต่แค่อดชื่นชมไม่ได้ว่าเขาหล่อ
มีเสน่ห์เท่านั้น

“คุณณัฐเศรษฐีอาจมีน้ำใจกับเราอย่างที่พี่เขาพูดก็ได้” คนเป็นแม่
ตัดบท นางเองก็สงสัย แต่ในเมื่อบุตรสาวยืนยันว่าไม่มีอะไรนางก็เชื่อใจ
เพราะถ้าหากว่าเป็นแฟนจริง สบั้นก็ต้องเล่าให้ฟัง นางกับบุตรทั้งสอง
ไม่มีเรื่องปิดบังต่อกัน แม่แต่เรื่องของจอมพลผู้จัดการที่มาจีบ สบั้น
ก็เล่าให้ฟัง นางจึงเชื่อใจบุตรสาว

สบั้นยิ้มออกเมื่อเห็นว่าทุกคนไม่ซักถามเรื่องเจ้านายหนุ่มอีก

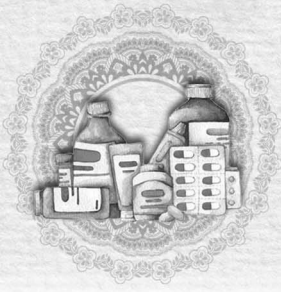
“คุณแม่คะ วันนี้เราต้องกลับแท็กซี่กันก่อนนะคะ รถเข้าอู่ไม่รู้ว่า
จะได้เมื่อไร”

“พຽงนี้พี่ป็นไปทำงานอย่างไรละ ให้ป็นไปส่งไหม” ป็นถาม
เขามีรถมอเตอร์ไซด์คู่ใจหนึ่งคัน ถึงจะไม่สะดวกสบายเท่ารถยนต์ แต่
ก็ทดแทนได้ในช่วงที่รถไปพักผ่อนที่อู่

“เดี๋ยวพี่ไปแท็กซี่ ป็นไม่ต้องเป็นห่วง”

ทั้งหมดคุยกันอีกสักพัก พยาบาลพิเศษที่จ้างไว้ก็มาถึง คุณปรเมศ
เห็นว่าค่ามากแล้ว อีกทั้งรถของลูกสาวก็เสีย จึงให้ลูกเมียกลับบ้านเลย

3 ลุ้นรัก

สัปดาห์ถึงบ้านเช้าแล้วก็แยกย้ายกับมารดาและน้องชายอาบน้ำ
เข้านอน บ้านหลังนี้มีสามห้องพอดี แม่จะหลังเล็กแต่ก็สะอาดสะอ้าน
มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน ว่างเล็กน้อยที่ปลายเตียง กำลัง
ทาครีมบำรุงผิวเตรียมเข้านอนทว่าเสียงข้อความไลน์ดังขึ้นทำให้สัปดาห์
หยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดู

‘ถึงบ้านหรือยังครับ’

สัปดาห์มองอยู่ครู่หนึ่งด้วยความตกใจ เขาบอกให้เธอโทรบอก
ถ้าหากถึงบ้านแล้ว แต่เธอลืมไปสนิทเลย

‘ถึงแล้วค่ะ’

‘พรุ่งนี้ผมไปรับที่บ้าน’

‘ไม่ต้องค่ะ บันไปเองได้’

‘มายังไง’

‘แท็กซี่ค่ะ ถ้าคุณอนุญาตมารับบัน คนที่ทำงานเห็นเข้าเขาจะคิดยังไง’

‘ผมจำเป็นต้องรู้ด้วยเหรอ’

สัปดาห์ลอกตา ‘บันไม่ใช่ประธานบริษัท จะได้ไม่สนใจใครเหมือน
คุณณัฐ’

‘อยากเป็นแฟนประธานบริษัทใหม่ล่ะ’

สัปดาห์สั่นไปอีตใจหนึ่งก่อนจะคิดได้ว่าเขาคงล้อเล่น

‘คุณณัฐคงจะถามคำถามนี้กับสาวๆ มาเยอะใช่ไหมคะ แฟน
ท่านประธานคงมีคนต่อคิวยาวเป็นกิโล บันขออยู่ห่างๆ อย่างเอาใจช่วย
สาวๆ ท่านประธานดีกว่า’

ณัฐเศรษฐ์ก็กระตุกยิ้ม ไม่ได้ตอบอะไรอีก นอกจากส่งสติ๊กเกอร์

หัวใจไปให้ การตอบปฏิเสธยิ่งทำให้สบันคิดว่าเขาแก้ตัว เขาชอบ
ความสวยสดใสเป็นธรรมชาติของสบัน ไม่เคยเจอใครถูกใจแบบนี้
มาก่อน พรุ่งนี้ไปทำงานแม้จะเหน็ดเหนื่อย แต่เขาคงจะกระชุ่มกระชวยขึ้น

6 ชั่วโมงต่อมา

จอมพลมองร่างบอบบางของสบันที่ก้าวลงจากรถแท็กซี่ด้วย
สายตามุ่งมาด เขารีบตามเข้าไปถามสิ่งที่ยสงสัย สบันสวยวันสวยคืน
เขาชอบที่อีกฝ่ายสวย เก่ง ฉลาด แต่ติดที่ฐานะไม่ค่อยดี เขาเลยต้อง
ตัดใจออกมาแล้วไปหาพัตซาแทน แต่ตอนนี้จอมพลกำลังรู้สึกเสียดาย
ที่ตัดสินใจไปแบบนี้ พัตซาไม่ได้มีฐานะมั่นคงอย่างที่เห็นเลย

บิดาของพัตซาหมดตัวเพราะเล่นหุ้น จึงทำให้บริษัทขาดสภาพคล่อง
คนในบริษัทไม่มีใครรู้กระทั่งเมื่อวานนี้ ถ้าหากเขารู้เร็วกว่านี้ก็ดี เขาจะ
ไม่บอกเลิกสบันเด็ดขาด เพราะที่เสียดายมากก็คือเขายังไม่ได้เคลม
อีกฝ่ายเลย แต่สบันจะไปคบหากับหนุ่มคนใหม่เสียแล้ว มันเหมือน
เสียหน้าอย่างบอกไม่ถูก

“บัน”

เจ้าของร่างเปรี้ยวบางหันมาตามเสียงเรียก “พี่หนึ่ง”

“เดินเข้าตึกด้วยกันนะครับ”

“ทางเดินไม่ใช่ของบันคนเดียวที่คะ พี่หนึ่งจะเดินก็ได้” สบันตอบ
เธอจำวันที่เขาบอกเลิกทางไลน์ได้ดี ข้อความหัวนัยน้ำใจ เธอไม่มีทาง
กลับไปคบกับเขาอีกแน่นอน

“บัน คิดว่าท่านประธานคนใหม่เป็นยังไงบ้าง”

“ไม่รู้สิคะ เขาเพิ่งมาบริหารได้วันเดียวเอง”

“พี่หมายถึงบันคิดกับเขายังไง พี่เห็นเขามองบัน แล้วยังคุย
กับบันแบบสนิทสนมด้วย”

“ไม่ใช่เรื่องของพี่หนึ่งสักหน่อย”

“แต่พี่เป็นห่วงบันนะ”

สบันมองหน้าคนที่บอกว่าเป็นห่วงเธอแล้วยิ้มหย้น เขายังกล้าพูดคำนี้อีกหรือ “พี่หนึ่งไม่ต้องเป็นห่วงบันหรอกค่ะ บันรู้ว่าควรจะทำตัวยังไง”

“พี่ชอบบันนะ พี่รู้สึกแบบนี้จริงๆ แต่ว่าบันไม่เคยให้คำว่าแฟนกับพี่ พี่เลยไปคบกับคุณพัชชา”

“บันดีใจที่ไม่ได้ตอบรับเป็นแฟนกับพี่หนึ่งค่ะ”

“บัน ทำไม่พูดแบบนี้ล่ะ”

สบันนั่งมองเขาด้วยความรู้สึกขยะเขยง เขาบอกเลิกเธอและยังมาโทษว่าเป็นความผิดของเธออีก สบันไม่รอฟังอีก รีบเดินเข้าไปภายในตึกทำงาน แต่ด้วยความที่เขาเป็นเจ้านายของเธอ ทำให้ในเวลาทำงานไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

“บันเข้ามาคุยกับพี่ในห้องหน่อย” จอมพลออกมาตามโดยไม่สนใจสายตาของคนในทีมเซลล์ที่ต่างมองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“พี่หนึ่งมีเรื่องอะไรคะ” สบันถามเมื่อเข้ามายืนตรงหน้าเขาแล้ว

“พี่จะคุยเรื่องงาน”

สบันลังเล แต่เขาอ้างเรื่องงานเธอเลยต้องคุยด้วย อีกอย่างในบริษัทมีคนเยอะแยะ เขาคงไม่กล้าทำอะไรเธอหรอก

“บัน พี่อยากคุยเรื่องของเรา พี่ไม่ยากให้เรามองหน้ากันไม่ติดแบบนี้ทั้งที่เคยรู้สึกดีๆ ต่อกัน เราจะกลับมาคบกันใหม่ได้ไหม”

เขาเอื้อมมือหมายจะฉวยจับมือบาง ขณะที่สบันรีบชักมือกลับ แต่เสียงเคาะประตูห้องก็ดังขึ้นพร้อมกับร่างสูงเดินเข้ามา

ณัฐเศรษฐ์มองภาพนั้นครู่หนึ่งก่อนยิ้มขลิ้ม

“ผมขอโทษที่เข้ามาโดยไม่ได้รับอนุญาต ผมอยากคุยเรื่องงานกับคุณจอมพล ผมออกไปรอก่อนก็ได้ถ้าคุณมีแขก”

“เอ่อ ท่านประธานคะ เตี่ยวบันออกไปก่อนก็ได้ค่ะ” สบันบอก

แล้วมองหน้าคนมาใหม่ ทำไม่จู่ๆ หัวใจเธอก็เบ๊วไปนะ เมื่อ她不มองหน้าเธอ กระทั่งเดินออกมาแล้วปิดประตูลง เธอก็ยังมองห้องนั้นด้วยความรู้สึกหลากหลาย

หนึ่งในนั้นมีความรู้สึกที่ว่าเธอกลัวธวัชเศรษฐ์เข้าใจผิดร่วมด้วย

“ช่างเถอะ จะคิดมากทำไม” สบันบอกตัวเองให้หยุดคิดเรื่องที่ไม่ควรคิด

ทว่าที่นั่นกลัวว่านั่นคือมีข่าวซุบซิบเรื่องของเธอออกมามาก เมื่อสบันเดินไปที่ห้องแล็บยาเพื่อคุยเรื่องยาตัวใหม่ ตอนนี่ที่สำคัญคือเธอต้องทำงานหายอดชายเพื่อให้ได้ค่าคอมมิชชั่นเยอะๆ เพราะต้องนำไปจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้บิดา

สบันไม่เคยสนใจเรื่องซุบซิบในออฟฟิศ เพราะว่าเธอต้องคุยกับลูกค้าทั้งวันแค่นี้ก็หมดเวลาแล้ว แต่เมื่อมาจนถึงหน้าห้องแล็บที่จะคุยงานก็ต้องชะงักเท่า มองด้านในที่เปิดประตูทิ้งไว้ เสียงจากคนที่คุ้นเคยกำลังคุยเจ๊อยแจ๊ว ธิดานั่นเอง

“สารูหรือยัง ยายบันกำลังตกกระป๋อง พี่หนึ่งเขาเซี่ยทิ้งแล้ว ไปคบกับคุณพัชชาแทน สมน้ำหน้า คราวนี้จะได้รู้จักคำว่าเจ็ยมตัวชะบั้ง”

“สาก็ได้ยินเรื่องที่เขาลีกกัน แต่ว่าน้องบันเขาก็ดูปกติดีนี่นา ไม่เห็นมีท่าทางเสียใจที่เลิกกับพี่หนึ่งเลย บางทีก็ดูไม่เหมือนคนคบกันเหมือนพี่หนึ่งตามจิบน้องบันฝ่ายเดียว” คนชื่อสาออกความเห็น เพราะไม่เคยเห็นสบันทำท่าสนทนากับจอมพลเท่าไรนัก มีแต่จอมพลที่ตามตื้อและทำตัวเป็นเจ้าของสบัน

ธิดาเบะปากไม่พอใจ “สาจะไปรู้อะไร ต้องฟังวงในอย่างพี่น้องทำงานอยู่ในชั้นเดียวกันพี่เห็นทุกอย่าง ยายบันนะขี้่อยจะตายไปแล้วที่ว่าไม่เสียใจนะ ไม่จริงสักนิด ยายบันร้องไห้เสียใจจนตาบวมไม่มาทำงานไปสามวันเลย สาไม่สังเกตเธอที่หายไปตั้งหลายวันนะหนีไปทำใจนะนั่น” ธิดาใส่โคล้ทันที ทั้งที่รู้ว่าสบันหยุดไปเพราะบิดาป่วย

แต่เธอก็คิดว่าอย่างไรเสียสบันคงหนีไปหลบเสียแผล็ใจด้วยนั่นแหละ

“สาเห็นหายไ้ก็นึกว่าออกไปหาลูกค้า”

“หยุดไปตั้งสามวัน หายไปทำใจมาจ้ะ” ธิดาใส่สีตีไข่ต่อ

“สวยขนาดนั้นเดี๋ยวก็น่าคนใหม่ได้ ได้ข่าวว่าท่านประธานคนใหม่สนใจน้องเขาอยู่ไม่ใช่หรอ เขาถือกันให้เช่ดว่าในห้องประชุมท่านประธานมองน้องบันตาเยี่ยมเลย”

ธิดาเบะปากด้วยความไม่ชอบใจ

“ท่านประธานคงยังไม่รู้ว่ายายบันมีซัมติงกับผู้จัดการของตัวเองที่จะบอกอะไรให้ ที่ยายบันมียอดขายดี ๆ ก็เพราะพี่หนึ่งช่วยโอนยอดให้ แต่ตอนนี้ถูกทิ้งแล้วก็เลยพยายามหาทางอ้อยท่านประธาน หลุดจากผู้จัดการก็มาพาดท่านประธานเพื่อหาที่ยึดใหม่ เพื่อยอดจะได้ไม่ตกแล้วก็เก็บแต้มด้วย” ธิดาบอกอย่างหมั่นไส้ เพราะตอนที่ประชุมอยู่ เธอก็เห็นว่าท่านประธานคนใหม่คอยมองสบันตลอดเวลา ใครในห้องก็เห็น

“ท่านประธานจะชอบจริงหรอ คุณอัจฉราบันให้สาฟังอยู่ น้องบันรถเสียไม่มีใช้ ปกติรถยนต์ของบริษัทจะให้เชลล์เอาไปใช้ได้ คุณอัจฉราจะขอให้น้องบันใช้ ท่านประธานยังไม่อนุมัติเลย”

ธิดาเบิกตาโต “จริงหรอสา ถ้าท่านไม่สนใจก็ดี พี่ได้รับความยุติธรรมมาเยอะแล้ว ต่อไปถ้ายายบันไม่มีคนหนุนหลังก็ดี” ธิดาบอกอย่างมีความสุข เพราะไม่อยากเห็นสบันได้ดีกว่า “พี่ว่าท่านประธานคงมีสาว ๆ สวย ๆ ให้เลือกเยอะ คงไม่สนใจยายบันหรอก”

“ไม่รู้เหมือนกันนะคะพี่ธิดา แต่สาได้ยินข่าวของท่านประธานมาได้ยินว่าคบแต่ไฮโซสาวสวยเช่กซึ่ทั้งนั้น แต่ละคนนะ ชาวสวยหมวยอ้อมมาก ที่จริงน้องบันก็สวยเช่กซึ่นะ”

“นมใหญ่ก็ไม่ว่าไปผ่านมิดทมอมาหรือเปล่า อีกอย่างถ้าท่านประธานจะคบก็คบเล่นๆ ไม่ได้คบจริงจังหรอก ได้แล้วก็เลิก”

คนช่างเม้าท์ก็เม้าท์กันอย่างสนุกสนาน สบั้นกำมือแน่น ทีมเซลล์ที่สำนักงานมีสามกลุ่ม สบั้นดูแลกลุ่มยาคุมกำเนิด ส่วนกุลสตรีดูแลกลุ่มยาแก้ปวด และธิดาดูแลกลุ่มยาแก้แพ้

ธิดามียอดอยู่รั้งท้ายและมักถูกจ่อมพลตำหนิเป็นประจำ ฝ่ายนั้นเลยโทษว่าเป็นเพราะเธอ ทั้งที่เธอก็ไม่ได้ทำอะไรให้ ถ้าให้เดาก็คงเพราะธิดาไม่ชอบหน้าเธอมากกว่า ธิดามักหาโอกาสคุยเรื่องสบั้นกับพนักงานคนอื่นเสมอว่าใช้เส้นสาย ทั้งที่เธอขยันหายอดด้วยตัวเอง แต่ธิดามักชอบนั่งแต่ในออฟฟิศไม่ออกไปหาลูกค้า สบั้นปล่อยวางมาตลอดกระทั่งถึงวันนี้ที่รู้สึกว่เส้นความอดทนขาดผิง ร่างบอบบางเดินเข้าไปแล้วพุดขึ้น

“พี่สาละ ผลแล็บยาของบั้นได้หรือยังคะ บั้นมียาตัวใหม่จะให้พี่สาทดสอบหน่อย”

ธิดาตกใจที่ลู่ๆ คนที่พุดถึงก็โผล่พรวดเข้ามา “สา ฉันไปก่อนนะ”

“เดี๋ยวก่อนคะพี่ธิดา” สบั้นเรียกไว้ “อยู่ฟังด้วยกันก่อนสิคะ เรื่องนี้เกี่ยวกับพี่ธิดาด้วย”

“เกี่ยวอะไรกับฉันไม่ทราบ”

สบั้นไม่สนใจ หันไปหานักวิจัย “พี่สาละ คือบั้นได้คำสั่งซื้อของลูกค้าใหม่คะ บั้นอยากได้ยาที่ใช้กัดต่อมอิจฉนา ถ้าเราคิดยาตัวนี้ออกมาได้ ตั้งใจว่าจะให้พี่ธิดาลองกินคนแรกว่าใช้ได้ผลไหม”

ธิดาอ้าปากค้าง ถลึงตาใส่สบั้นทันที “แกกินเองสิยากดต่อมอิจฉนาละ”

“พี่ธิดาทำหน้าที่ดาท่าทางแบบนี้เหมือนตัวอิจฉนาในละครหลังข่าวเลยคะ อ๊ะๆ อย่าเสียงดังนะคะ ในห้องแล็บเขาห้ามเสียงดัง ไม่งั้นบั้นไปฟ้องคุณอัจฉรานะคะ”

ใครก็รู้ว่าอัจฉนาเป็นคนเคร่งครัดมาก ไม่ชอบให้พนักงานหาผิดกฎทุกคนในบริษัทต่างรู้ดี พอสบั้นอ้ามาแบบนี้ ธิดาเลยได้กระที่บเท้าเราๆ

ถลิ่งตาลี “เธออย่าคิดว่าตัวเธอจะชนะคนอื่นตลอดนะ ฉันจะรอดูวันที่เธอตกต่ำ”

“คงจะไม่มีวันนั้นหรอกค่ะ ขอโทษด้วยนะคะ”

“มันใจเหลือเกินนะ”

“ค่ะ บันมันใจ ท่านประธานยังตามจับบันอยู่เลย แต่บันไม่เอา” สบันแกล้งพุดให้ธิดาโมโหเล่น เพราะไม่คิดว่าจะมีใครไต่บัน

ธิดากำมือแน่น แล้วสะบัดหน้าเดินหนีไปด้วยความคับแค้นใจ ขณะที่สบันไหวไหล่ไม่สนใจแล้วคุยงานกับพี่สาวต่อ “พี่สาวคะ บันอยากได้สูตรยาคุมตัวนี้”

คนฟังรู้สึกหน้าม่านที่สบันไม่ได้ติดใจถามเรื่องที่เธอแอบเฝ้ารัลกันิด บางทีเรื่องที่ธิดาเล่ามาอาจไม่เป็นความจริงก็ได้ สบันกินผู้จัดการตัวเองและยังคิดอ่อยประธานคนใหม่ไม่ใช่เรื่องจริง แต่ข่าวใหม่คือท่านประธานจับสบัน แต่สบันไม่เล่นด้วยต่างหาก

ณัฐเศรษฐียื่นสีหน้านิ่งเรียบไม่บอกอารมณ์ เขาหมุนตัวกลับออกไปจากมุมห้องตรงนั้นพร้อมกับลูรีย์เลขาฯ ส่วนตัว

๗ ๗ ชด้งงานโครงการรถไฟฟ้าบีทีเอสสายสีเหลือง ส่วนต่อขยายไปทางถนนศรีนครินทร์ ตรงช่วงก่อสร้างที่เป็นสถานีพักรถและซ่อมรถกำลังมีเสียงเอะอะของกลุ่มคนงานดังอื้ออึง ทันใดนั้นเองก็มีร่างของคนงานล้มตึงลงมาเพราะตกจากบันไดที่กำลังปีนขึ้นไปทำงาน

“เฮ้ย คนงานตกบันได”

“ไอ้พี่เป็นไรวะ” เสียงเพื่อนสนิทวิ่งเข้าไปดูพลางร้องตะโกนถามคนที่ล้มลงแต่ไร้คำตอบ

ร่างของคนชื้อพิตกจากบันไดที่ปีนขึ้นไปได้ห้าก้าว แต่โชคดีที่สวมหมวกนิรภัยทำให้ศีรษะไม่แตก แต่ว่าสิ่งที่เพื่อนๆ ตกใจจนลนลานคืออาการชักเกร็งพร้อมกับตาเหลือกลานของคนที่ล้มไปนอนกับพื้นดิน

เพื่อนอีกคนที่ทำงานใกล้ชิดตะโพนบอกหัวหน้าที่

“หัวหน้าครับ ทางนี้มีคนชกครับ”

หัวหน้าหนุ่มที่อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงยีนส์ สวมหมวกนิรภัยและรองเท้าเซฟตี้ปราดมาดู โฟร์แมนที่ดูแปลกที่ไม่อยู่ตรงนั้น แต่ชายหนุ่มในชุดเสื้อลายสกอตคือคนอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุเลยเข้ามาดูก่อน

“เกิดอะไรขึ้น”

“นายช่างครับ ไอ้พี่มันชกครับ มันมีโรคประจำตัวเป็นลมบ้าหมู”

นายช่างที่คนงานเรียกมีชื่อว่าอัศวิน เขาเป็นวิศวกรโยธาที่ดูแลไซต์งานนี้อยู่ เขากำลังจะกลับออกไปพอดีเพราะได้เวลาเลิกงานหนึ่งทุ่ม แต่ว่าได้ยินเสียงอะอะเข้าเสียก่อนเลยวิ่งมาดู ไม่คิดว่าจะมีคนงานได้รับอุบัติเหตุ

“พาไปโรงพยาบาลก่อน”

คนงานวิ่งไปที่รถกระบะเก่าๆ แต่ว่าอัศวินโบกมือ

“เอารถผมไป” เขาบอกคนงานที่วิ่งหน้าตาตื่นไปหาโฟร์แมนเพื่อหาคนที่จะขับรถพาผู้ป่วยไปโรงพยาบาล แต่ถูกนายช่างวิศวกรเรียกจนต้องชะงักกลับมา

“นายช่างว่ายังไงนะครับ”

“เอารถผมไป เดี่ยวผมจะไปเอารถตอนนี้ ส่วนคุณ” อัศวินชี้บอกคนที่อยู่ใกล้ที่สุด “จับเขานอนตะแคงแล้วไม่ต้องห่ออะไรยัดปากเขาจะถอดเสื้อเขาออก ให้เขาหายใจได้สะดวก เดี่ยวผมไปเอารถมารับตรงนี้” อัศวินบอกเสียงชัดเจนรวดเร็ว เป็นห่วงคนงานที่นอนชกเกร็งจนหน้าซีดขาว

ร่างสูงใหญ่วิ่งไปยังจุดที่จอดรถอยู่ ขับรถกระบะสี่ประตูมาจอดตรงบริเวณทางออก อัศวินเดินลงไปเพื่อจะช่วยประคอง แต่ว่ามีเพื่อนคนงานอ้อมคนป่วยเดินมารอแล้ว คนป่วยขึ้นไปนอนหลังรถกระบะ

อัศวินก็ไปประจำที่ รับผิดชอบตรงไปยังโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดทันที เขา รับผิดชอบมาตั้งแต่เช้าวันนี้ทุกวัน คุณชินกับสถานที่จนรู้ว่าอิลิทฮอสพิเทลคือ โรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด เขาขับเข้าไปตรงประตูรับผู้ป่วยฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่ พยาบาลนำเปลมารอรับทันที แล้วจับร่างคนป่วยขึ้นนอนบนเตียง แต่ว่า สิ่งที่อัศวินคาดไม่ถึงหลังจากวิ่งลงจากรถมาดูอาการคนป่วยก็คือเมื่อ เจ้าหน้าที่พยาบาลเดินตรงเข้ามาถาม

“ใครเป็นญาติคนป่วยคะ”

เพื่อนคนงานสองคนที่ติดรถมาด้วยต่างมองมาที่เขาเป็นตาเดียว เพราะไม่กล้ารับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่อาจจะแพงหูฉี่

“ผมครับ” อัศวินตอบแทน

“ผู้ป่วยจะใช้สิทธิ์อะไรคะ ประกันชีวิตหรือว่าเงินสด เพราะที่นี้ ไม่รับประกันสังคมค่ะ”

อัศวินขมวดคิ้ว คนงานที่กล้าหน้อยพูดเสียงเบาให้ได้ยิน

“นายช่างครับ ไอ้พี่มันมีสิทธิ์ประกันสังคมที่โรงพยาบาลรัฐครับ”

คนพูดบอกนายช่างด้วยน้ำเสียงคิดหนัก กลืนน้ำลายลงคอลำบาก เพราะที่นี้ดูแพงมาก ไอ้พี่จะมีปัญญาจ่ายไหม ทำไมนายช่างพาเข้าที่นี้ ก็ไม่รู้ ถ้าไม่ตายถึงรักษาหายก็หาเงินมาใช้คืนหัวโตแน่ คนเป็นเพื่อน รู้ลึกเป็นห่วงแทน

คนเป็นหมอที่รอทำการรักษาแต่ว่าถูกรั้งไว้เพราะต้องรอให้ เจ้าหน้าที่ที่กลับมารอกประวัติมีสีหน้ากังวลใจ อชิรวินท์อยู่เวรฉุกเฉิน วันนี้ออดิ เขาเพิ่งออกมาจากห้องผ่าตัดเล็กกำลังจะไปพักกินข้าว แต่ ถูกพยาบาลเรียกให้มาดูเคสนี้

ชายเลือกาวนปลิวตามแรงเดินที่บอกให้รู้ว่าเร็วมาก เขาละเรื่องกิน ไว้ก่อนแล้วมาดูคนป่วย แต่ว่าเขายังไม่ได้รับประวัติเลยรอเจ้าหน้าที่ ให้กลับมาประสานงานกับพยาบาล

“หมอจะทำการรักษาก่อน”

“แต่ว่าญาติคนป่วยยังไม่ได้กรอกประวัติเลยล่ะ”

“หมอขอให้คนป่วยตายต่อหน้าไม่ได้หรอกนะ”

อชิรวินัยพูดจบก็เห็นสายตาเพ่งมองจากคนที่ตัวโตกว่ามาก เสียงนุ่มอ่อนโยนแต่หนักแน่นของหมอทำให้อัศวินหันไปมอง อีกฝ่ายหันามน มองดูน่ารัก อัศวินเผลอมองตาเป็นประกายขณะที่อชิรวินัยจ้องกลับ เขากำลังรีบไปทำการรักษาเลยไม่มีเวลาสงสัยว่าอีกฝ่ายมองอะไร

เจ้าหน้าที่คนเดิมเลยหันมายิงคำถามใส่คนตัวโตที่บอกว่าเป็นญาติ

“เอาแบบนี่ดีไหมคะ เคสนี้เป็นเคสฉุกเฉิน ทางเราจะรักษาให้ก่อนตามสิทธิ์ประกันสังคมแล้วค่อยย้ายเขาไปก็ได้ค่ะ” เจ้าหน้าที่ที่เสนอแนะเพราะตามสิทธิ์ประกันสังคมจะเบิกค่ารักษากรณีฉุกเฉินได้

อัศวินไม่คิดจะย้ายคนป่วยอยู่แล้ว เขาแค่หงุดหงิดเจ้าหน้าที่ที่ไม่รีบรักษาคนป่วย “ไม่ต้องย้าย รักษาที่นี่ต่อให้จบ ผมรับผิดชอบค่ารักษาเอง” เขาบอกด้วยน้ำเสียงห้วนเข้ม เพราะเห็นใจคนงานที่จะถูกย้ายตัวไปรักษาที่อื่น

คนงานคนนี้เขาเห็นหน้าค่าตาทุกวัน ประวัติดี ไม่กินเหล้า สูบบุหรี่ จำได้ว่าเมื่อเดือนก่อนเพิ่งมาขอลาจิจเพราะพาเมียไปคลอดลูก เพื่อนร่วมงานต่างบอกว่านายพีเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี เขาเลยคิดว่าอยากช่วยเป็นการทำบุญ

เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลกำลังจะเดินห่างออกไปเพราะได้คำตอบที่ต้องการแล้ว แต่นายช่างหนุ่มเรียกไว้ก่อน

“ผมขอถามอะไรหน่อย คุณหมอมือที่ทำการรักษาชื่ออะไรครับ”

เจ้าหน้าที่หันไปทางคุณหมอหนุ่มที่กำลังดูอาการคนไข้อยู่แล้วหันมาตอบ

“ชื่อคุณหมออชิรวินัยค่ะ”

“อชิรวินัย” อัศวินพึมพำ สายตาไม่ละไปจากใบหน้าของหมอหนุ่ม

คนนั้น “ขอบคุณนะครับ”

หลายวันต่อมา ในเช้าวันเสาร์ที่เป็นวันหยุด สบันมาถึงโรงพยาบาลก็ได้รับข่าวดีจากคุณหมอมะเมธิต์ดูแลบิดา “หมอมจะให้คนไข้กลับบ้านได้พรุ่งนี้ กลับไปแล้วก็ต้องดูแลเรื่องอาหารให้ดี ระวังอย่าให้กินของทอดของมันเด็ดขาด”

“ดิฉันจะระมัดระวังอย่างดีเลยคะคุณหมอ” คุณรัญญาธิบดีปากตอสนี้ทุกคนในห้องต่างดีใจที่จะได้พาบิดากลับบ้าน รวมทั้งสบันด้วย

“งั้นหมอมขอตัวก่อน” คุณหมอบอกกับคนในห้องที่มีกันอยู่สี่คน

“คุณแม่คะ บั้นไปส่งคุณหมอมเองนะคะ”

“ไปเถอะลูก” นางรัญญาธิบดีบอกแล้วหันไปคุยกับสามีด้วยความดีใจที่จะได้กลับบ้าน

สบันเดินตามหลังคุณหมอมออกมาก็เรียกไว้ “คุณหมอมคะ บั้นขอรบกวนเวลาสักครู่นะคะ”

คุณหมอมสูงวัยแต่ท่าทางใจดีหยุดเดินแล้วพยักหน้าช้าๆ เป็นเชิงอนุญาต

“บั้นจะถามเรื่องค่าใช้จ่ายได้ไหมคะ ว่าทั้งหมดเท่าไร บั้นจะได้เตรียมมาถูก”

“หมอมว่าคุณลองไปคุยกับฝ่ายการเงินของโรงพยาบาลดีกว่า แต่หมอก้องเขาก็ช่วยดูค่าใช้จ่ายบางตัวให้แล้ว ทางครอบครัวของคนไข้ประหยัดไปได้หลายบาท”

สบันยิ้มกว้าง “หมอก้องเป็นเพื่อนที่ดีของบั้นมากเลยคะ ถ้ามีค่าใช้จ่ายที่ลดไปได้เยอะ บั้นก็เบาใจ ยิ่งงี้ก็ขอบคุณคุณหมอมด้วยนะคะ ที่ดูแลรักษาคุณพ่อของบั้นอย่างดี”

“เป็นหน้าที่ของหมอมอยู่แล้ว”

ลับร่างของอาจารย์หมอมที่ดูแลบิดา สบันก็ตรงไปที่ห้องการเงิน

ของโรงพยาบาล เธอมีเงินเก็บอยู่สามแสนบาท เป็นเงินที่ได้จากโบนัส
ปลายปีที่แล้วและค่าคอมมิชชั่นที่ได้เก็บทำหมั้นบาทในแต่ละเดือน
ถ้ารวมเงินเดือนด้วยก็ได้เดือนละเกือบแปดหมื่นบาท

แต่ถึงจะพอมีเงินเก็บ แต่ค่ารักษาที่นี่ก็แพงหูฉี่ เธอไม่รู้ว่าจะ
ไปจบที่เท่าไร เธอไม่กล้าไปปรึกษาอชิรวิทย์ว่าจะคาดการณ์ได้ไหม
เพราะกลัวว่าเขาจะเสนอตัวช่วยเหลืออีก เธอเกรงใจเขา ไม่อยากให้เขา
ต้องเดือดร้อนลำบากด้วยอีก

สบันไปถึงฝ่ายการเงิน ก็บอกความต้องการ ก่อนจะได้รับเชิญ
ให้เข้าไปคุยในห้องส่วนตัว เธอรับฟังค่าใช้จ่ายต่างๆ ทั้งหมดแล้วต้อง
ยกมือกุมขมับ

“ค่าใช้จ่ายตอนนี้สามแสนบาทค่ะ แต่ว่าตัวเลขยังไม่สรุปทั้งหมด
นะคะ ที่แจ้งไปเมื่อครู่คือตัวเลขคร่าวๆ”

สบันตรวจดูค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่การเงินลิสต์มาให้ดูก็เห็น
ว่ามีหลายรายการที่อชิรวิทย์ใช้สิทธิ์ของนายแพทย์ช่วยลดให้แล้ว แต่
มันก็ยังปริ่มๆ กับเงินที่เธอมี อาจจะเพิ่มก็คงไม่มาก

“ค่าใช้จ่ายจะเพิ่มกว่านี้เยอะไหมคะ”

“บอกไม่ได้ค่ะ ต้องดูตัวยาและค่าใช้จ่ายทางการแพทย์ของวันนี้
และพรุ่งนี้ด้วยค่ะ”

“หวังว่าคงไม่เกินไปเยอะหรอกนะ” สบันพึมพำเดินกลับออกมา
เธอมีติดตัวอีกนิดหน่อย ขอแค่อย่าเกินไปถึงห้าหกหมื่นก็พอ ร่างบาง
เดินครุ่นคิดจนเข้าไปยังห้องพักคนป่วย

“บันกลับมาแล้วหรือลูก หายไปไหนมา” เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิด
คุณรัญญา ก็หันมามองทันที

สบันปิดประตูแล้วหันมายิ้มให้มารดา “บันไปคุยกับคุณหมอมาค่ะ
ว่าต้องดูแลคุณพ่อยังไง ต่อไปคุณพ่อต้องงดกินแป้ง งดกินของมันเลย
นะคะ เน้นผักผลไม้มากๆ”

คนนอนอยู่บนเตียงยิ้มกว้าง คุณปรเมศดีใจที่พุ่มนี้จะได้กลับบ้านแล้ว เขาเมื่อโรงพยาบาลจะแย “พอรู้แล้ว ต่อไปพอจะกินแต่ผักผลไม้เท่านั้น ว่าแต่บั้นไปคุยเรื่องค่าใช้จ่ายกับเขามาหรือยังลูก”

“บั้นไปคุยมาแล้วค่ะ”

“นั่นสิพี่บั้น ค่าใช้จ่ายทั้งหมดเท่าไร เรามีพอจ่ายไหม” คนเป็นน้องชายถามขึ้น เพราะรู้ว่าค่ารักษาบิดาเป็นเงินของพี่สาวทั้งหมด

“มีพอจ่ายสิ คุณพ่อคุณแม่ไม่ต้องกังวลนะคะ บั้นมีเงินเก็บอยู่พอจ่ายครบทุกบาททุกสตางค์เลยค่ะ” สบั้นบอกแบบนั้นทั้งที่ในใจยังหวั่นๆ อยู่ไม่น้อย

“แน่นอนจะบั้น ถ้าไม่พอก็ขายที่สวนที่บ้านเอามาเป็นค่าหมอได้นะลูก” คนเป็นแม่บอก นางมีที่สวนที่หน้าอกสิบไร่ ถ้าขายก็คงได้สักสองล้านบาท

แต่สบั้นรู้ดีว่าที่สวนผืนนั้นเป็นสมบัติชิ้นเดียวของที่บ้าน พ่อกับแม่ของเธอหามาด้วยความยากลำบาก เธอไม่กล้าตัดใจขาย และค่ารักษาก็ไม่แพงถึงหลักล้านจนต้องขายที่สวนมาชำระ

“ค่าหมอสามแสน บั้นมีเงินพอดี คุณพ่อกับคุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ” รอยยิ้มของบุพการีคือสิ่งที่สบั้นอยากเห็นมากที่สุด เป็นเหมือนน้ำทิพย์ชโลมใจให้เธอหายเหนื่อย

“บั้นลูกพ่อ บั้นเลยต้องเหนื่อยหนักขึ้นเพื่อหาเงินมารักษาพ่อ” คนเป็นพ่อพูดเสียงเครือ ถ้าเขาใช้สิทธิ์ข้าราชการก็ได้รับการรักษาแบบธรรมดา ไม่หายได้รวดเร็วแบบนี้ แต่มันก็ต้องแลกกับค่ารักษาแสนแพง เขาสงสารลูกเหลือเกิน

“บั้นไม่เหนื่อยเลยคะ เพื่อคุณพ่อคุณแม่ เพื่อครอบครัวของเรา” สบั้นเข้าไปกอดบิดามารดาที่ต่างยิ้มอย่างภูมิใจ

“ปีนี้บั้นก็เรียนจบแล้ว ต่อไปบั้นจะหาเงินมาช่วยพี่บั้นเอง” บั้นพูดสบั้นยิ้ม เธอรู้ว่านี่คือความสุขของเธอ แต่ว่าก็ยังห่วงเรื่องเงิน

ที่จะหามาจ่ายพรุ่งนี้ เธอตั้งใจว่าถ้าเกินสักเล็กน้อยก็จะขอผ่อนกับทางโรงพยาบาล ไม่รู้ว่าจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้จริงๆ ก็คงต้องขอให้้อชิรวิทย์ช่วย ซึ่งนั่นเป็นทางเลือกสุดท้าย

6 ชั่วโมงต่อมา สบีนมาถึงโรงพยาบาลพร้อมกับมารดาและน้องชาย เธอขอให้ทั้งสองคนไปที่ห้องพักรักษาผู้ป่วยเพื่ออยู่เป็นเพื่อนบิดาและเตรียมเก็บของกลับบ้าน ส่วนเธอแยกไปคุยกับทางการเงินอีกครั้ง

“ค่าใช้จ่ายทั้งหมดเท่าไรนะคะ”

“สามแสนแปดหมื่นบาทค่ะ ขอโทษที่เมื่อวานดิฉันลืมนำเงินไปหนึ่งรายการ พอดีคนที่ทำก่อนหน้าเขาล่าป่วย ดิฉันมาทำแทนเลยดูตกหล่นไป ต้องขออภัยจริงๆ” เจ้าหน้าที่ที่คั้นนั้นยกมือไหว้ขอโทษขอโพยยกใหญ่จนสบีนเปลี่ยนใจจากที่จะโวยวายเป็นใจอ่อน

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอจ่ายก่อนสามแสนได้ไหมคะ ที่เหลือฉันจะผ่อนจ่ายให้”

“ต้องขอประทานโทษจริงๆ นะคะ ทางเราไม่มีนโยบายให้ผ่อนชำระครบวงหาเงินมาชำระให้ครบก่อนพาตัวผู้ป่วยกลับบ้านได้ไหมคะ”

“ช่วยดูเคลสนี้ให้เป็นเคลพิเศษไม่ได้หรือคะ ฉันจะผ่อนจ่ายแค่สองเดือนเท่านั้นเอง”

“ไม่ได้จริงๆ ค่ะ นอกจากว่าทางคุณต้องไปคุยกับผู้บริหารของเรา”

สบีนเหงื่อตกหน้าซีด คุยกับผู้บริหารของเข้านั้นเธอ เธอกำลังจะพูดแต่ว่าเรื่องจะไปถึงใครต่อใครบ้าง และการที่อชิรวิทย์ช่วยเรื่องลดค่าใช้จ่ายบางตัวให้มันจะสร้างผลกระทบให้เขาหรือเปล่า อชิรวิทย์หวังดีกับเธอ เธอไม่อยากทำให้เขาลำบาก

“ต้องการคุยกับผู้บริหารของเราไหมคะ ดิฉันจะลองติดต่อให้ค่ะ แต่ว่าต้องเป็นวันจันทร์นะคะ”

สบีนม้มปากแน่น เธอไม่อยากให้เรื่องไปกระทบอชิรวิทย์เลย

เพราะเขาอุตส่าห์ช่วยเธอ ค่าใช้จ่ายที่เหลือเธออยากจะช่วยตัวเอง แต่คิดไม่ถึงว่ามันจะทะลุไปถึงสามแสนแปดหมื่นบาท

“ถ้ายังไม่พร้อม เราคงให้คนไข้กลับไม่ได้นะคะ”

“ก็ฉันบอกจะผ่อนให้ไงคะ ทำไม่ถึงทำไม่ได้”

“ดิฉันเสียใจจริงๆ ค่ะ เราไม่มีนโยบายแบบนี้มาก่อน”

สปีนถอนใจเฮือก โรงพยาบาลแห่งนี้มีแต่คนมีเงิน คงไม่มีใครคิดจะผ่อนจ่ายเหมือนเธอหรอก สปีนลุกขึ้นเดินไปเดินมาอย่างใช้ความคิด บิดาอยากกลับบ้านแล้ว ถ้าเธอไปบอกว่ายังกลับไม่ได้เพราะติดปัญหาเรื่องเงิน ท่านจะต้องไม่สบายใจแน่ เธอไม่อยากให้บิดาวิตกกังวลเรื่องนี้

จนในที่สุดสปีนก็ตัดสินใจ เธอคงต้องขอยืมจากอชิรวิทย์ มือบาง กตโทร.หาคนที่จะช่วยเธอได้

“หมอก็องเธอ”

“บ้านมีอะไร”

“หมอก็องอยู่ที่ไหน อยู่ที่โรงพยาบาลหรือเปล่า”

เช้าวันอาทิตย์แบบนี้ปกติเขาต้องนอนพักผ่อนอยู่ที่คอนโดฯ แต่ว่าวันนี้เขามีประชุมด่วนจึงต้องมาที่โรงพยาบาลแต่เช้า และตอนนี้เขากำลังนั่งอยู่ข้างๆ กับประธานกลุ่มอีลิทฮอสพิเทล

“อยู่ที่โรงพยาบาล บ้านมีอะไรหรือ”

พอเขาเอ่ยชื่อเพื่อนรุ่นน้องออกไป คนข้างๆ ก็เหลือบมามองแวบหนึ่งก่อนจะหันไปดูแล็บที่อปปต้อคล้ายไม่สนใจ

“บ้านอยากจะขอความช่วยเหลือหน่อย คุณพ่อของบ้านจะออกจากโรงพยาบาลวันนี้ แต่ว่าบ้านมีเงินไม่พอจ่าย บ้านอยากจะขอยืมเงินหมอก็องสักแปดหมื่นได้ไหม”

“แปดหมื่นเธอ”

“ใช่ บ้านจะรีบหามาคืนให้ภายในเดือนหน้าพร้อมดอกเบี้ย”

“คุณอาเมศออกจากโรงพยาบาลวันนี้เธอ ทำไมบั่นไม่บอก
ก้องจะได้ช่วยเรื่องค่าใช้จ่ายให้ก่อน”

สบันขอบตาร้อนผ่าวด้วยความซึ่งใจ “ก็เพราะหมอก้องดีกับบัน
แบบนี้ไง บันเลยเกรงใจไม่กล้าบอก แต่ตอนนี้บันต้องขอความช่วยเหลือ
แล้วละ บันขอยืมเงินแปดหมื่นนะหมอ” สบันบอกอย่างรู้สึกอายแถม
เกรงใจเพื่อนรุ่นพี่

ครั้งนี้เธอรู้ตัวว่าผิดที่มั่นใจมากเกินไปหน่อยว่าจะจัดการเรื่องเงินได้
โดยไม่มีปัญหา แต่เธอลืมไปว่าที่นี่มีแต่คนรวย ค่าใช้จ่ายต่อวันไม่มีทาง
ราคาถูกแน่ และคงไม่มีใครผ่อนจ่ายกันหรอก ไม่รู้ว่าเอาความคิดเอง
เออเองมาจากไหน

“เดี๋ยวก้องไปหา”

สบันยิ้มกว้างออกมาทันที “ขอบใจหมอก้องมากนะ”

พอวางโทรศัพท์เสร็จรีบร้อย อชิรวินัยก็พูดขึ้นเสียงเบาให้
คนข้างตัวได้ยิน “คุณณัฐ เดียวมาขอไปเคลียร์เรื่องบันก่อนนะ”

“เรื่องอะไร”

อาทิตย์นี่เขามัวแต่ยุ่งงานจนไม่ได้คุยกับสบันเลย แต่เชื่อว่าเขาจะ
ลืมเรื่องของเธอ เขาอยากหาโอกาสไปคุยด้วยแต่ยังไม่มีเวลา เพราะ
งานที่บริษัทเขาที่เพิ่งซื้อนั้นทำให้เขาไม่มีเวลาส่วนตัวเลย เวลานอนก็ยัง
แทบไม่มี วันหนึ่งนอนแค่สามชั่วโมงเท่านั้น

“บันไม่มีเงินจ่ายค่าหมอ โทร.มาขอความช่วยเหลือ”

“ขอความช่วยเหลือ หมายถึงยืมเงินนะเธอ”

“ใช่ บันรออยู่ที่การเงินข้างล่าง ขอตัวสักครู่ เดี่ยวจะรีบมา”

“ไม่ต้องไปหรอก”

“ทำไมละ ประชุมยังไม่เริ่มนี่นา ผมลงไปไม่นานก็กลับมาทัน”

ณัฐเศรษฐ์ส่ายหน้า แล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมากดโทร.หาเลขาฯ
ส่วนตัว “คุณสุรีย์ ช่วยจัดการเรื่องค่ารักษาพยาบาลของคนไข้ที่ชื่อ

คุณปรเมศ รื่นวารีย์ ให้ผมหน่อย ค่าใช้จ่ายของเขาทั้งหมดเท่าไรลงบัญชี
ของผมไว้ ช่วยจัดการตอนนี้ เดียวนี้”

“คุณณัฐ นี่คุณจะออกค่าใช้จ่ายทั้งหมดแทนบันเทรอ” อชิรวิทย์
ถาม

“ถามทำไม”

“นี่คุณสนใจบันจริงๆ ใช่ไหม ตอนแรกผมคิดว่าคุณแค่ถามเล่นๆ
ไม่ได้สนใจจริงจัง”

ณัฐเศรษฐ์ยกยืม “ขอโทษที่คนนี่ผมสนใจจริงๆ ะห่มอ”

“แต่บันเขาเหมือนมีคนที่คุยๆ อยู่นะ”

“เขาเลิกกันแล้ว”

“คุณณัฐรู้ได้ไง ใครบอก”

“อย่าลืมนี่ผมไปซื้อบริษัทที่เขาทำงานอยู่ ถ้าเรื่องไหนที่ผม
อยากรู้ก็ต้องได้รู้”

อชิรวิทย์ออกไปทันที ไม่คิดว่าคนที่เป็นอย่างเพื่อนและเจ้านาย
จะสนใจสบันมากถึงขั้นตามสืบ วันนั้นที่เขานั่งคุยกับอีกฝ่ายก็เรื่อง
บริษัทยานั้นแหละ ณัฐเศรษฐ์มาบอกเขาว่าจบดีแล้ว อีกฝ่ายมาขอบคุณ
ที่เขาคอยให้คำปรึกษามาตลอด และเป็นวันเดียวกับที่สบันเข้ามาเห็น

หลังจากนั้นณัฐเศรษฐ์ก็เข้ามาถามเขาเกี่ยวกับเรื่องของสบัน
เขารู้ว่าสบันมีคนที่คุยๆ อยู่ เลยไม่ได้ให้เบอร์โทร.กับณัฐเศรษฐ์ไป แค
เล่าให้ฟังว่าสบันพาบิดามารักษาที่นั่นเท่านั้น

“คุณณัฐจะทำให้บันเสียใจไม่ได้นะ”

“หมอก็อบบอกบันดีกว่าว่าอย่าทำให้ผมเสียใจ บันพูดกับคน
ในบริษัทว่าผมจับแต่เขาไม่คิดจะเอาผมเป็นแฟน”

“บันนะหะรอพูด”

“ใช้สิ แล้วนายรู้ไหมเขาเพิ่งเลิกกับแฟนมาหมาดๆ ด้วย ตอนแรก
ผมคิดว่าจะไม่ยุ่งกับบันแล้วเพราะไม่อยากทำผิด แต่ว่บันกับผมคง

มีพรหมลิขิตต่อกัน เขาเลยเลิกกับแฟนพอดี หลังจากนั้นผมก็จะเดินหน้าจับเขาได้โดยไม่รู้สึกผิดอะไร”

อชิรวินัยหนึ่งนั่นไปด้วยความยินดี ถ้าสบันเลิกกับแฟนแล้วก็ไม่ผิด ถ้าณัฐเศรษฐ์จะจับ เขาสนับสนุนเลยละ

สบันยังมีนงกับคำพูดของเจ้าหน้าที่การเงินที่บอกว่าไม่ต้องชำระค่ารักษาพยาบาลแล้ว เจ้าหน้าที่ผู้หญิงหายไปนานมาก จนเธอเกือบจะทนรอไม่ไหวออกไปตาม แต่เขากลับมาพร้อมกับความมีนงมากกว่าเดิม

“ค่ารักษาพยาบาลทั้งหมดทางคุณไม่ต้องชำระแล้วนะคะ คุณสุรียร์จัดการให้แล้วค่ะ”

สบันขมวดคิ้ว พยายามถามเจ้าหน้าที่คนเดิม แต่เขาก็บอกเพียงแค่ว่าได้รับเรื่องมาอีกทีว่าให้ส่งบิลไปเรียกเก็บจากคุณสุรียร์

“คุณสุรียร์นี่คือใครหรือคะ”

“คุณสุรียร์คือเลขาฯ ของท่านประธานค่ะ”

ดวงตากลมโตของสบันเบิกกว้าง “ท่านประธานที่ว่าคือ...” สบันหยุดพูดไปชั่วอึดใจ เหมือนชื่อของเขาที่จะหลุดออกมาจากปากคือความยากเย็น

เจ้าหน้าที่การเงินคนนั้นยอมยิ้มก่อนจะทำหน้าเขินเอง

“ท่านประธานคือคุณณัฐเศรษฐ์ค่ะ ว่าแต่คุณรู้จักท่านประธานเป็นการส่วนตัวหรือคะ ทำไม่ไม่บอกกันก่อน” ตอนนั้นเจ้าหน้าที่คนนี้มีนงไปหมดแล้ว อีกฝ่ายเป็นใครทำไมถึงรู้จักท่านประธานใหญ่ที่ทั้งหล่อเหลา รวยล้นฟ้า มีเสน่ห์จนสาว ๆ ทั้งโรงพยาบาลอยากพลีกายให้ แต่ท่านก็ไม่ได้ทำตัวเป็นสมภารกินไก่อวดเลย แต่ถ้าอีกฝ่ายรู้จักจริงทำไมถึงต้องขอผ่อนจ่ายค่ารักษาด้วย

“ฉันเอ่อ ไม่ได้รู้จักหรอกค่ะ” สบันได้สติแล้วรีบตอบ

“ไม่รู้จักหรือคะ เอ๊ะ หรือว่ารู้จักคุณสุรีย์”

“ฉันขอตัวก่อนนะคะ” สปันรีบบอก เพราะไม่อยากอธิบายอะไรอีก ร่างบอบบางผุดลุกออกมา ริมฝีปากอิมเม้มเข้าหากันแน่น เธอไม่รู้จักสุรีย์ แต่ถ้าสุรีย์คือเลขาฯ ของณัฐเศรษฐ์ นั่นก็หมายความว่า ณัฐเศรษฐ์ช่วยเธอ

สปันหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา ลังเลว่าควรจะโทร.หาใครดี เพราะต้นเรื่องที่อยู่เรื่องคืออชิรวิทย์ แต่ว่าสุรีย์คือเลขาฯ ของณัฐเศรษฐ์

ในที่สุดคนที่เธอตัดสินใจว่าต้องโทร.หาก่อนคือ

“หมอก้อง”

อชิรวิทย์ลุกออกมาจากห้องประชุมแล้วกรอกเสียงลงไป “ว่าไงป้า คุณณัฐจัดการให้ป้าเรียบร้อยไหม”

สปันทำหน้าที่ป้ายาก “นี่มันเรื่องอะไรกัน ป้าลงไปหมดแล้ว ทำไมเขาถึงเข้ามายุ่งเรื่องคำรักษาคุณพ่อด้วย หมอก้อง อย่าบอกนะว่า หมอบอกเขา หมอไม่อยากช่วยป้าแล้วทำไมต้องทำแบบนี้” สปันโวยวาย เธอไม่อยากให้ณัฐเศรษฐ์มายุ่งเรื่องครอบครัวของเธอ เธอเป็นคนนอก เป็นแค่คนที่เพิ่งรู้จักกันไม่นาน เธอเกรงใจเขา

“อย่าเพิ่งโวยวายสปัน ฟังก้องก่อน”

“เขาให้เลขาฯ มาจ่ายเงินให้ป้า ป้าไม่สบายใจเลยนะ”

“ป้าหยุดก่อน”

น้ำเสียงดุๆ ของเพื่อนรุ่นพี่ทำให้สปันสงบใจแล้วพูด “ว่ามาสิ”

“ก้องจะช่วยป้า แต่ว่าคุณณัฐเขาได้ยื่นเลยจัดการให้เอง ก้องก็ยังไม่แปลกใจอยู่เลย ป้ากับคุณณัฐสนิทกันมากเลยเธอ” อชิรวิทย์หยั่งเชิง โใบหน้าหล่อละมุนอมยิ้มเพราะรู้เหตุผลที่ณัฐเศรษฐ์ทำแบบนี้ดี แต่สปันคงยังไม่รู้

“ป้าไม่ได้สนิทกับเขา ป้าก็รู้จักเขาจากที่หมอก้องแนะนำ”

“ป้าไปคุยกับเขาแล้วกันนะว่าจะเคลียร์กันยังไง”

“เคลียร์กันยังไง หมายความว่าไงอะหมอ”

“เขาออกเงินให้ปันสามแสนกว่าบาท ปันจะไม่ถามเขาลักหน้อยหรือไง”

“ถามสิ คนต่อไปที่ปันจะต้องโทร.หา ก็คือคุณณัฐนะแหละ แต่ว่าตอนนี้ปันขอจัดการพาคุณพ่อกลับบ้านก่อน ท่านรอนานแล้ว” สปันถอนใจ เรื่องที่ณัฐเศรษฐีออกเงินให้ก่อน เธอต้องเคลียร์แน่ แต่ว่าตอนนี้ขอพาบิดากลับบ้านก่อน เพราะบิดามารดารอนานแล้ว

ตอนที่วางสายไปแล้วสปันก็เดินกลับมาถึงห้องพักผู้ป่วย ทุกคนในห้องต่างรอเธออยู่แล้ว สปันกวาดตามองก็ต้องร้องถามด้วยความประหลาดใจ

“ข้าวของคุณพ่ออยู่ไหนคะ”

“เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลมายกลงไปที่รถแล้วจ๊ะ” คุณรณัญญาตอบแทนสามีที่ยิ้มแถมปริเพราะจะได้กลับบ้านเสียที

“ยกลงไปที่รถ” สปันฟังแล้วขมวดคิ้วมุ่น

“ใช้สิจ๊ะ ปันไม่รู้หรือลูก” คนเป็นแม่เลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

“ปัน ที่โรงพยาบาลนี้เขาบริการดีนะลูก มีคนมาเสิร์ฟน้ำให้พวกเราระหว่างนั่งรอ แล้วก็เจ้าหน้าที่มายกกระเปาะลงไปให้พวกเราด้วย” คุณปรเมศพูดขึ้นบ้าง เขาไม่คิดว่าที่นี่จะบริการดีแบบนี้ ค่อยสมกับค่ารักษาที่แพงหูฉี่หน้อย

“เจ้าหน้าที่เขาบอกว่าเราพร้อมจะไปเมื่อไรก็โทร.บอกเขาได้เลยเดี๋ยวเขาจะขับรถมารับที่หน้าโรงพยาบาล เราจะได้ไม่ต้องไปยืนรอนาน”

“บริการดีจริง ๆ นะคุณญา” คุณปรเมศพูด “แต่ถึงจะบริการดียังไง ผมก็ไม่คิดจะกลับมาใช้ซ้ำหรือกนะ” สองสามีภรรยาเลยหัวเราะออกมาพร้อมกัน เป็นรอยยิ้มที่มีความสุขในรอบสามอาทิตย์นับแต่มาอนรรักษาตัวที่โรงพยาบาล

ขณะที่สปันยิ้มปากแน่น เธอคิดว่าไม่ใช่บริการของโรงพยาบาล

แต่เป็นบริการจากเจ้าของโรงพยาบาลต่างหาก ต่อให้คำรักษาแพงแค่ไหน คงไม่มีบริการยกของ จัดहारถรับส่งให้ได้เด็ดขาด

แต่ว่าเขาทำแบบนี้ทำไมนะ สบั้นไม่สบายใจเลย ไม่รู้ว่าเขาต้องการอะไรที่ช่วยเธอแบบนี้

“คุณพ่อคุณแม่ครับ แต่ผมว่าไม่น่าจะใช้บริการของโรงพยาบาลนะครับ” ปิ่นเอะใจ ปรายตาไปที่พี่สาว “พี่ปิ่นว่าไงครับ ที่โรงพยาบาลมีบริการแบบนี้ด้วยหรือครับ”

สบั้นนิ่งอึ้ง ไม่อยากให้น้องชายผิตสังเกตว่าเป็นฝีมือของเจ้าของโรงพยาบาล “คงจะเป็นบริการของเขานั้นแหละ เราจ่ายคำรักษาแพงก็ต้องดูแลเราอย่างดีสิ”

ทุกคนไม่มีใครรู้ว่าบริการแบบนี้มีจริงหรือไม่ จึงต่างเงียบ สบั้นเลยรีบเอ่ยขึ้นก่อนที่จะมีใครซักถามอะไรอีก

“คุณพ่อคุณแม่คะ เดี่ยวบ้นมานะคะ รอลักครู่หนึ่ง บ้นขอไปคุยโทรศัพท์ข้างนอก” เธอบอกบุพการี เพราะบิดานั้นเปลี่ยนจากชุดคนป่วยมาเป็นชุดลำลองกลับบ้านแล้ว ทุกอย่างพร้อมเตรียมกลับบ้าน แต่รอเธอคนเดียวเท่านั้น แต่ว่าสบั้นไม่พร้อมเลย

เมื่อออกมาจากห้องพักแล้วสบั้นก็รีบกดโทร.หาคนที่เธอบันทึกชื่อไว้ว่า VIP

ต่างคนต่าง VIP ตอนที่ณัฐเศรษฐ์เห็นชื่อว่า VIP โทร.เข้ามา ปากหยักลึกก็กระตุกยิ้ม เขากำลังนั่งฟังสถิติคนไข้ที่เข้ามารักษาในโรงพยาบาลอยู่พอดี

“ผมขอเบอร์ลักครู่”

ทุกคนในห้องประชุมต่างหันมาที่คนพูดเป็นตาเดียว ร่างสูงสมาร์ตในชุดเสื้อเชิ้ตทำงานอย่างดีลุกขึ้นยืนเต็มความสูงแล้วเดินออกไปคุยโทรศัพท์ ท่ามกลางความสงสัยใคร่รู้ของคนในห้อง

“ต้องเป็นคนสำคัญมากแน่”

“คงเป็นดีลใหม่ของท่านประธาน”

ต่างคนต่างออกความเห็น แต่ไม่มีใครรู้นอกจากคนที่นั่งข้างๆ อชิรวิทย์อ้อมยิ้ม มั่นใจเกินร้อยว่าสายที่โทรเข้ามาคือสาวน้อยสบัน

“ว่าไงครับบัน”

สบันแหม่ปากแน่น นี่นับว่าเป็นครั้งแรกที่เธอคุยกับเขาผ่าน โทรศัพท์และยังเป็นเธอที่โทรหาเขาด้วยเรื่องส่วนตัว หัวใจดวงน้อย จึงอดเด่นระรัวแปลกๆ ไม่ได้ เพราะน้ำเสียงเขาทั้งนุ่มทั้งเซ็กซี่

“บันครับ ยังอยู่ในสายหรือเปล่า”

“ยะ อยู่ค่ะ” สบันกลืนน้ำลายลงคอเอือกใหญ่ รวบรวมสติ ถามออกไป “บันโทรหาคุณณัฐเพราะมีเรื่องอยากถามค่ะ ว่าแต่คุยได้ หรือเปล่าคะ ยุงอยู่หรือเปล่า” สบันถามด้วยความเกรงใจ เพราะ อชิรวิทย์บอกว่าประชุมอยู่กับณัฐเศรษฐ์

“ไม่ยุ่งครับ ว่ามาเลย”

“คือ บันจะถามว่าคุณณัฐออกค่ารักษาคุณพ่อให้บันใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ ผมให้คุณสุริย์เลขาฯ ของผมไปจัดการให้ บันพาคุณพ่อกลับบ้านหรือยังครับ ผมเตรียมรถตู้ไว้ให้ด้วย จะได้สะดวก”

“คุณณัฐออกเงินให้บันทำไมคะ บันเกรงใจ”

“ผมได้ยินว่าบันโทร.ยืมเงินไอ้หม้อ ผมเลยขอเป็นคนจัดการเอง บันไม่สบายใจเรื่องอะไร”

สบันกัดปากแน่น “ไม่สบายใจหลายเรื่องเลยคะ คือบันไม่ยอมรับเงินคุณณัฐ ไม่อยากให้คุณณัฐจัดการมารับ และไม่อยากให้คุณณัฐมาดูแลคุณพ่อของบันแบบนี้ บันทำตัวไม่ถูก ไม่รู้ควรทำตัวยังไงดี”

“ทำตัวเหมือนเดิมเลยครับ อีกร้อยผมไม่ได้ให้บันยืมฟรีๆ บันไม่ต้องเกรงใจ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ผมไม่ได้ให้ยืมฟรีๆ สามแสนแปดหมื่นบาทมันมีเงินครบเมื่อไร
ก็มาคืนผม”

สบันหนึ่งไปอึดใจหนึ่ง เมื่อก็เธอโวยวายไปแทบตาย สุดท้ายก็คือ
เขาให้ยืมต่างหาก คนที่คิดเองเออเองไปไกลเลยรู้สึกแสบๆ ไปนิด

“บันยืมแค่แปดหมื่นก็พอละ ว่าแต่คุณณัฐจะคิดดอกเบียไหมคะ”

“ปกติดอกเบียก็ยืมเขาอยู่ที่สิบแปดเปอร์เซ็นต์ต่อปี ผมก็คิด
เท่านั้นเลยแล้วกัน”

“ก็ได้ค่ะ” สบันตอบ ถ้าเป็นแบบนี้เธอค่อยสบายใจหน่อย
“เงินสามแสนมันจะไปคืนให้ฟุ้งนี้ที่ทำงานนะคะ”

“ได้ครับ”

“งั้นบันไม่รบกวนแล้วนะคะ” สบันตัดบทเพราะไม่มีอะไรจะคุย
กับเขา รู้สึกว่าแค่นี้ก็รบกวนเขามากแล้ว เขาคงยุ่งอยู่ หมอก็อึ้ง
ไม่น่าพูดให้เขาได้ยินเลย เธอไม่อยากให้เขามารุ่นวายด้วยเท่าไร

“ผมอยากให้บันรบกวนบ่อยๆ เวลาเดือดร้อนก็อยากให้เห็นถึงผม
คนแรก ผมพร้อมจะช่วยบันทุกเรื่อง”

สบันหนึ่งไป โชคดีที่ไม่ได้อยู่กันต่อหน้า ไม่อย่างนั้นเธคงวางสีหน้า
ไม่ถูก เขาเป็นซีอีโอ ส่วนเธอเป็นแค่เซลล์ตัวเล็กๆ ธรรมดาคนหนึ่ง
เท่านั้น เธอไม่กล้าขอความช่วยเหลือเขาหรอก แต่เธอคิดผิด เพราะ
อีกฟากปลายสายเดินไปคุยไป และกำลังตรงมาที่ตึกผู้ช่วยในชั้นที่ห้า

“บันไม่กล้าหรอกค่ะ คุณณัฐเป็นเจ้าของ บันเป็นลูกน้อง
บันเกรงใจ”

“ผมเคยบอกแล้วไงว่าไม่ต้องเกรงใจ”

“คุณณัฐคะ บันขอบคุณในความหวังดีนะคะ แต่บันไม่ขอรับ
ความช่วยเหลือใดๆ อีก เพราะแค่นี้เขาก็เฝ้าเรื่องบันกันใหญ่แล้ว”

คิ้วคมเข้มขมวดเข้าหากัน เขาได้ยินเรื่องที่พนักงานซุบซิบเข้าหู
มาบ้าง มีทั้งเรื่องที่เขาจับสบันและยังเรื่องที่สบันอวยเขา แต่เขาเป็นถึง

เจ้าของบริษัท เขาเลยไม่คิดจะสนใจคำพูดพวกนั้น ถ้ามีใครไม่พอใจแล้วอย่างไร จะไล่เขาออกหรือ ณิชฐเศรษฐ์ยิ้มขำ แต่สำหรับสปันอาจไม่ขำ

“ซุบซิบเรื่องของบ้านกับผมใช้ไหม”

“เอ่อ ไม่ใช่หรอกค่ะ”

สปันโกหก เพราะไม่อยากรู้เรื่องเขาเกี่ยวกับ เขาเป็นถึงประธานบริษัทไม่ควรถูกนำมาพูดถึงในทางซู้สาว

อีกอย่างเรื่องที่เม้าท์ๆ กันก็มีอยู่หลายเรื่อง ทั้งเรื่องเธอกับท่านประธานกินกัน เรื่องเธอออกหักหลังถูกจอมพลทิ้ง และบางคนก็เม้าท์ว่าณิชฐเศรษฐ์ไม่ได้สนใจเธอจริงๆ เขาหล่อ รวย มีสาวๆ รอให้เขาเลือกมากมาย ถ้าหากเขาจะสนใจเธอก็เพียงเพราะว่าอยากหว่านเสน่ห์เล่นๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นข่าวไหนสปันก็ไม่สนใจ เพราะไม่ใช่เรื่องจริงสักข่าว

พากณิชฐเศรษฐ์ที่ยืนถือโทรศัพท์ไว้ในมือก็เอาลิ้นดูดกระพุ้งแก้มอย่างใช้ความคิด สปันไม่เปิดโอกาสให้เขาเลย และที่เธอพูดมาเมื่อครู่เขาก็ไม่เชื่อด้วย ข่าวซุบซิบนินทานั้นต้องมีชื่อเขาไปเกี่ยวด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย และไม่ว่าใครจะพูดอย่างไร เขาก็ไม่สนใจสักนิด คนหล่อกระตุกยิ้มมุมปาก

คนอย่างเขาไม่เคยแคร์ใคร

“คิดว่าผมเชื่อที่บ้านพูดไหม”

“เชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่คุณณิชฐค่ะ ไม่ใช่เรื่องของบ้าน”

สปันกำลังจะวางโทรศัพท์เพราะไม่อยากรู้ต่อความยาวกับเขาร่างบอบบางกำลังหมุนตัวกลับเข้าห้อง ทว่าจากหางตาเธอเห็นร่างสูงของใครบางคนยืนอยู่ไกลๆ

“คุณณิชฐ”

สปันตรง เขาเดินมาจากไหนกัน แต่ว่าเขาก็หยุดทุกความสงสัยเมื่อร่างกำยำสาวเท้าเข้ามาหาเธอซ้าๆ สปันตกใจจนก้าวขาไม่ออก เธอ

ไม่รู้ว่ารอบๆ มีใครมองอยู่บ้างและพวกเขา กำลังคิดอะไร

“ผมมีเรื่องจะคุยด้วย”

สบันถอยกรูด “แต่บ่ันไม่มีเรื่องอะไรจะคุยด้วยคะ” สบันกำลังจะหมุนตัวเข้าห้อง แต่ต้องชะงักท่าเมื่อเขาเดินตาม “ตามมาทำไมคะ”

“ผมจะเข้าไปสวัสดีคุณพ่อคุณแม่แล้วก็จะลงไปส่งพวกท่านด้วย”

“ไม่ต้องเข้าไปคะ”

“ทำไมล่ะ”

“บ่ันไม่ยอกตอบคำถามคุณพ่อคุณแม่ แล้วก็ไม่อยากยุ่งยากพูดเรื่องคุณณัฐอีก”

ณัฐเศร้ารั้เล็กคิ๋วสูง รอยยิ้มหยักลิ้กเป็นรอยบู่่มที่ข้างแก้มมองดูหล่อเหลามากขึ้นไปอี๊ก

“คุณพ่อคุณแม่ถามถึงผมด้วย แสดงว่าบ่ันคงพูดถึงผมให้ท่านฟัง บ่ันบอกพวกท่านว่ายังงั้ครีบ”

“บ่ันไม่ได้พูดอะไรทั้งนั้นคะ”

เขาโน้มหน้าลงมา “ผมต้องการคุยกับท่าน แต่ถ่าบ่ันไม่เข้าไปด้วยกัันก็ตามใจ ผมไปคนเดียวก็ได้”

“เดี๋ยวคะ”

สบันเรียกคนที่กำลังจะหมุนลูกบิดเข้าห้อง แต่เขาเปลี่ยนใจไม่เข้าไปขณะที่สบันเบิกตามองอย่างไม่เข้าใจ แล้วมือบางก็ถูกเขาจับจูงให้เดินตาม

“คุณณัฐปล่อยมือบ่ันนะคะ”

“...”

“ปล่อยนะคะ จะพาบ่ันไปไหน”

“พาไปคุย”

“คุยที่ไหนคะ คุยตรงนี้ก็ได้” สบันบอก แต่ว่าคนหล่อส่ายหน้าดวงตาฉายแววเจ้าเล่ห์

“เดี๋ยวก็ถึงแล้ว”

สถานที่ที่เขาต้องการคุยทำให้สับสนทั้งตักใจและอ้าปากค้าง เพราะเขาดันประตูหนีไฟเข้าไปแล้วจับมือเธอให้ตามไปยืนติดผนัง

สับสนจ้องตากับเขาแล้วพยายามหาทางหลบ แต่คนหล่อก็ไม่ยอมปล่อย

“ผมรอถึงพุงนี้ไม่ไหวแล้ว บันดื้อ”

“บันดื้อตรงไหน”

“ทำไมชอบหลบเลี้ยงผม ปฏิเสธผม ไม่เคยมีใครทำแบบนี้กับผมมาก่อน บันเป็นคนแรก”

“บันไม่ได้ทำอะไรให้สักหน่อย และตอนนี้ก็ปล่อยบันก่อนจะเดี๋ยวใครมาเห็นเข้า”

ณัฐเศรษฐ์เลิกคิ้วสูง เขาพาเธอมาคุยกันยังไม่ถึงนาทีเธอก็จะขอกลับออกไปแล้ว คิดว่าเขาจะปล่อยไปง่ายๆ ไหม ไม่มีทาง คนอย่างณัฐเศรษฐ์ไม่มีอะไรที่อยากได้แล้วไม่ได้

“ผมยังไม่ได้คำตอบเลยว่าทำไมบันต้องทำตัวติดกับผม ผมมีอะไรไม่ดีตรงไหน” คนหล่อที่แสนจะมั่นใจตัวเองถามออกไป

“คุณณัฐดีหมดทุกอย่างค่ะ ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตา ฐานะ सम्บูรณ์แบบไปหมด แล้วบันก็ไม่เข้าใจด้วยว่าคุณณัฐมาถามบันเรื่องนี้ทำไม”

“ถ้างั้นทำไมบันไม่ชอบผม”

สับสนอ้าปากค้าง ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ทำไมเขาถึงคิดว่าเธอไม่ชอบเขา เธอชอบเขาแต่ไม่จำเป็นต้องแสดงออกก็ได้ เขาทำเหมือนทุกอย่างมันจะง่ายเหมือนที่เขาคิดไปหมด ผู้หญิงทุกคนต้องหลงเสน่ห์อยู่แทบเท้าเขาหรือไง

“บันชอบคุณค่ะ คุณหล่อ ทำงานเก่ง แต่ว่าบันไม่ชอบคนเจ้าชู้ อีกร่างฐานะเราก็ต่างกันมากเกินไป บันไม่อยากมีปัญหามาตามหลัง”

“ผมนี่หรือเจ้าซู้”

ณัฐเศรษฐ์ถาม ผิดด้วยหรือที่เขามีแฟนมาแล้วหลายคน แต่ทุกครั้งเขาก็คบทีละคนไม่เคยคบซ้อน อย่างเช่นเรื่องที่สบันมีแฟนแล้วพอเขารู้ก็ไม่ยุ่งด้วย ในที่สุดสบันเลิกกับจอมพล มันก็คือโอกาสของเขาที่จะเสียบแทน

“สำหรับบั้น...ใช่ค่ะ คุณณัฐลองนับดูสิคะว่ามีแฟนมาแล้วกี่คน สิบนิ้วจะพอไหม”

“ผมไม่อยากจะนับให้เสียเวลา ผมโฟกัสแต่เรื่องตรงหน้ามากกว่า อดีตก็คือเรื่องที่ผ่านมาไปแล้ว ผมสนใจปัจจุบันกับอนาคต”

ณัฐเศรษฐ์บอกแบบนี้ แต่ก็อดคิดแวบหนึ่งไม่ได้ว่าอดีตที่ผ่านมา กำลังทำร้ายเขา เพราะสาวน้อยตรงหน้าดูท่าจะไม่ชอบประวัติอันโชกโชนของเขาเท่าไร

“คุณณัฐอยากพูดอะไรก็พูดไปเถอะค่ะ บั้นไม่สนใจ” สบันบอกเขา เธออยากหนีออกไปตรงนี้จะแยء ไม่ชอบการอยู่ใกล้คนหล่อแบบเขาเลย มันทำร้ายหัวใจดวงน้อยให้ตื่นผิตจังหะไปหมด

“บั้นไม่กล้าเผชิญหน้ากับความจริงมากกว่า”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ก็เมื่อกี้บั้นบอกว่าชอบผม แต่บั้นกลับบอกว่าเราไม่เหมาะสมกัน แล้วก็อึ้งนู่นนี่นั่น นั่นก็แปลว่าบั้นหนีความจริง ไม่กล้าเปิดใจให้ตัวเอง ลองมองผม”

สบันอ้าปากค้าง ใจเต้นแรง ทำไมเขาพูดเรื่องยากให้มันดูง่ายแบบนี้ แต่เธอไม่เชื่อเขาหรอก เขาหวานล่อมเก่งเกินไปแล้ว

“คุณณัฐชอบอะไรในตัวบั้นคะ”

เขาทรีตามอง สาวน้อยตรงหน้าฉลาดตั้งคำถาม แต่ว่าเขาไม่พลาดหรอก

“ผมชอบที่บั้นสวยน่ารักถูกสเปก ส่วนเรื่องอื่นๆ ก็ต้องมาศึกษา

ดูใจกันไป ผมไม่เอาเปรียบบัน ถ้าเมื่อไรเราลองคบกันแล้วไปไม่ได้ ผมให้สิทธิ์บันเลือกที่จะยุติมันลง แต่ผมขออย่างเดียวคือบันอย่ากลัวที่จะเปิดใจให้ผม”

“ไม่ค่ะ บันไม่ขอลองอะไรทั้งนั้น บันจะไปแล้ว” สบันตัดบท ยิ่งคุยก็เหมือนจะถลาลึกเข้าไปในบ่วงเสน่ห์เขา เธอไม่กล้าเอาหัวใจตัวเองไปเสี่ยงกับคนมากเสน่ห์ ดูแค่เขาพูดหวานล้อมเมื่อครู่ เธอก็ยังเกือบตกหลุมพรางเลย

สบันอาศัยตอนช่วงเขาคลายมือที่กักไว้ลง ร่างเล็กเลยย่อตัวลง จะหนีออกแต่เขาก็จับตัวไว้ได้ทัน

“ฮ๊ะ”

สบันอุทาน แล้วถูกดันให้ไปติดผนังอีกครั้ง ดวงตาของสบันเบิกกว้างประสานกับสายตาคมกริบมีแววชวนหลงใหล ทำไมเขามองเธอแบบนี้ มองเหมือนจะกลืนกินเธอลงท้อง

สบันปั้นปวนในช่องท้องแล้วดีดหนี

“ปล่อยบันนะคะ”

เธอใช้น้ำเสียงอ่อนหวานเกลี้ยกล่อม แต่คิดไม่ถึงว่าเขาจะทำให้เธอแทบหมดสติเพราะหน้าหล่อๆ ค่อยๆ โน้มลงมา แล้วปากหยักลิ้นก็ประทับลงมาบนก้นลิปปากเธอ

สบันเบิกตากว้างตอนที่ปากอุ่นชื้นแนบสนิทลงมา เขาดูดดึง बदคลึงจนสบันหัวหมุน ฤทธิ์เศรษฐกิจหมดความอดทน สบันขาสวยถูกใจไปหมด ทั้งรูปร่าง และอะไรอีกหลายอย่างที่ขังอยู่ในกลั้วก็ยิ่งชอบแล้วอะไรอีกไม่รู้เช่นกันผลัดกันให้เขาต้องทำแบบนี้

ก้นลิปปากนุ่มถูกบดจูบจนบวมแจ๋ ร่างหนาตันแทรกเข้ามา บดเบียด จนสบันตกใจ ไม่เคยแนบชิดกับใครเท่านี้มาก่อน แม้แต่กับจอมพล ร่างหนาแผ่อุ่นร้อนมาพร้อมกับกลิ่นน้ำหอมแบบผู้ชายทำให้สบันส่องขาวโพลน เขาใช้เข้าแยกเรียวขาเธอให้กว้างออกเพื่อพาตัว

เข้ามาบดเบียดให้แน่นชิดกว่าเก่า

“อ้อ อย่าค่ะ”

สบันได้สติเพราะเขาทำให้เธอหวาดกลัวและเสียดักดีศรี มือบาง
ทุบลงบนอกแกร่ง แล้วดันคนตัวใหญ่ออก ภูษุเศรษฐ์ผลจะจูบออกมา
ประสานสายตากับคนที่จ้องเขาอย่างกินเลือดกินเนื้อ

“ถ้าดี้อีก ผมก็จะจูบอีก”

“คุณภูษุไม่มีสิทธิ์ทำแบบนี้กับฉันนะคะ”

เธอยืนกรานเสียงแข็ง เขามีสิทธิ์อะไรมาทำแบบนี้กับเธอ แฟน
ก็ไม่ใช่ เป็นแค่เจ้านายเท่านั้น

สบันเม้มปากแน่น รู้สึกเจ็บที่กลีบปากแต่ไม่แสดงออก

“ถ้าอ้างสิทธิ์ผมไม่มี แต่ผมจะจูบมันทุกครั้งที่คุณจ้องมันจนกว่ามัน
จะยอมรับความจริงว่าชอบผม”

“มันไม่ได้ชอบคุณ”

“อย่าพูดว่าไม่ชอบผมอีก เพราะผมจะจูบมันตอนนี้เลย”

เขาบอกแล้วโน้มหน้าลงมาทำท่าจะจูบอีกทำให้สบันตื่นแล้วร้อง

“อย่าค่ะ มันไม่พูดแล้วก็ได้”

สบันยอม เพราะไม่รู้จะสู้กับคนร้ายกาจแบบนี้ยังไงดี เธอ
อยากจะกรี๊ดออกมาดังๆ แต่ทำไม่ได้ เพราะอับอายและสับสน มันป่วน
ไปหมด

“มันไม่ตื่นแล้วก็ได้ ตอนนี้คุณภูษุปล่อยมันก่อนได้ไหมคะ”

สบันยอมลงให้เขา เพราะมันนั่นไม่ได้ไปจากตรงนั้นแน่

ร่างสูงยอมปล่อยมือที่กักไว้ ออก ริมฝีปากขยับเป็นรอยยิ้ม

“เด็กดีของผม ค่าๆ ผมจะโทรไปหา รับสายผมด้วย”

“ค่ะ” สบันรับปากไปส่งๆ เท่านั้นเพื่อเอาตัวรอด “มันมันไปได้แล้ว
ใช้ไหมคะ ปานนี้คุณพ่อคุณแม่รอมันนานแล้ว”

ภูษุเศรษฐ์พยักหน้า ทำให้สบันรีบเดินจ้อออกไป ทำทางราวกับ

โกธรใครมาสักร้อยปี ญัสุเศรฐ์ยั้ม จับริมฝีปากตัวเองที่ได้ลิ้มรส
ความหวานจากกลีบปากอ้อม หึ่งหวานหอม จนอยากจะจูบซ้ำๆ
นี่เขาเป็นเอามากขนาดนี้เลยหรือวะเนี่ย ปล้ำจูบจากสบัน ญัสุเศรฐ์
ยั้มให้กับตัวเองที่หลุดการควบคุมไปมาก

